

Олеся Мамчич

І
ВАННА
ВАМНА

Малювала Аня Іваненко

ІВАННА І ВАННА

Мамич Олеся

М 22 Іванна і ванна / Олеся Мамич. — Харків : Вид-во «Ранок», 2019. — 96 с.

ISBN 978-617-09-4999-8

У світі трапляється чимало дивовиж. Ванна, наприклад, може захотіти погратися в піжмурки, у драконів народиться принцеса, а мишеня уявить себе котом і справді перетвориться на представника родини котятчих. У час неймовірних змін і винаходів може з'явитися прилад для зменшення всього на світі, відремонтована дорога стане телепортом, вхідні двері будуть винятково вхідними... І це ще не повний перелік дивовижних ситуацій та чудернацьких персонажів, що їх ви знайдете в книжці Олесі Мамич. Веселі, іронічні, часом абсурдні й парадоксальні оповідання змусять вас реготати, ніяковіти або навіть... Утім, дізнайтеся самі.

УДК 82-93

© Мамич О., текст, 2019
 © Іваненко А., іл., 2019
 © ТОВ Видавництво «Ранок», 2019

ISBN 978-617-09-4999-8

Коли Іванна переселилася із маленької квартири у просторий приватний дім, вона зраділа. Нарешті в дівчинки були своя кімната, своє моторошне горище, власний потайний сховок і свій шлях на кухню. Якби ж то вона знала, що проблеми тільки починаються!

Тато з мамою побудували в новому будинку чимало кімнат, переходів, закутків, а також:

три балкони, два туалети, одні покручені сходи, одне горище (моторошне) та один велетенський підвал.

У просторі такого розміру знайти Іванну, щоб нагодувати її ненависною вівсянкою, було майже не-реально. Що цілком влаштовувало дівчинку.

Новий будинок, на думку Іванни, мав низку переваг.

Можна гоцати по кімнаті скільки хочеш — аж до невеличкого землетрусу.

Можна вирушити у довгу подорож геть від кухні і сховатися від запаху скаженої риби. Ой, смаженої риби (уточнення).

Можна запросити друзів. Місця вистачить усім.

Можна завести тварин. Хоч цілий зоопарк. У вітальні поміститься слон. У батьківській спальні — бегемот. У гостьовій — дві жирафи. Поросята влізуть до гардеробної. Сова виведе совенят на горищі. Підвал окупують кролики. А в кімнаті Іванни замешкає страус. І ніхто не поскаржиться на брак місця.

«Який пречудовий дім!» — думала Іванна аж до вечора, не підозрюючи про один суттєвий недолік.

✱

— Іванно, ти й досі не спиш? — здивувалася мама, коли випадково буцнула об неї у тьмяному коридорі. — Контрольну з англійської, я так розумію, ти зібралася проспати?

Іванна такого злісного наміру не мала, тому погодилася, що зараз саме час трохи поніжитися у ванні та й пірнути в ліжку. Вчасне вставання наступного дня і справді скидалося на потенційний пристойний подвиг.

...Завершувався перший дуже цікавий день у новому будинку. Іванна розпакувала коробку із дріб'язком, знайшла на дні свою зубну щітку, у валізі виловила халат із рушником і рушила у ванну кімнату.

Ось тут і починається історія.

✱

Іванна прочинила двері до ванної кімнати — і застигла. На стінах сяяла нова плитка. Над мийкою блищало овальне дзеркало. Приємно пахло квітковим милом. Пральна машина щойно завершила свою роботу і дрімала.

Лише ванни не було.

Штука в тому, що Іванна дуже добре пам'ятала: ще сьогодні до обіду вона мила руки саме над ванною — новенькою, білою, аж очі сліпило. А ще розвівалася помаранчева шторка, підібрана під колір плитки! А ще змієюю здіймав голову до стелі душ.

А тепер митися було ніде.

Іванна почухала потилицю і як була, зі щіткою, халатом і рушником, пішла назад до своєї кімнати. Дорогою дівчинка зосереджено міркувала про таємниче зникнення ванни.

Злодії не можуть просто собі прийти і викрасти такенної ваги предмет. Та ще й коли господарі вдома. У робітників ремонтної бригади на те, щоб протягти її від дверей до другого поверху, пішло півгодини. Робітників було четверо. Вони ледь доперли ванну до місця призначення. Щоб робітники вигукували, поки тягли, Іванна повторювати не буде. Вона ж чемна дівчинка.

Тому, з точки зору Іванни, тихі суперсильні злодії — версія ще більш фантастична, ніж думка, що ванна сама віддерлася від стіни, навшпиньках прокралася по сходах і залягла десь у кутку, як крокодил.

— Нічого не розумію, — сказала Іванна, повертаючись до своєї кімнати.

— Ку-ку! — озвалася ванна, визирнувши з-за Іванниного ліжка. — Не знайшла, не знайшла, один — нуль на мою користь.

Довелося Іванні іще раз застигнути.

— Ну, чого витріщилася? Ніби ніколи в житті не бачила ванн, які розмовляють і бігають, — реготнула ванна.

— Не бачила, — тільки й промовила Іванна.

А що їй лишалося робити.

— Ну, залазь уже, купайся, нині я добра. Але май на увазі: надалі — жодних поблажок. Я щовечора ховатимуся від тебе. У різних місцях цього дому, а він, зваж, великий. Якщо знайдеш — будеш чиста. А ні — то вже вибачай.

— Але чому, чому... — видавила Іванна, — чому ти від мене утікаєш?

— По-перше, мені нудно. По-друге, я здорова і повна сил. А по-третє, ну не бігати ж мені від дорослої мами, сама подумай! Та ж вона мене миттю

за гарантією поверне. А дитині ніхто не повірить. То будемо сьогодні митися — чи як?

Усе ще приголомшена, Іванна не зважувалася підійти ближче.

Ванна помітила, що надто вже залякала дитину, тому миттю подобріла.

— То йди вже, Іваночко, йди. Не бійся, не вкушу.

— А я й не боюся, — огризнулася Іванна. Звинувачення в боягузстві зачепило її за живе. — Я думаю, як мені митися, коли душ не прикручений до водогону?

— А... це? Не переймайся, води хоч відбавляй. Якщо я вже зуміла віддерти гіпс, котрим мене ваші робітнички скрутили, то не сумнівайся — і з водогоном розберуся.

Іванна ніжилася у ванні та продовжувала дивуватися. На такі пригоди в новому домі вона навіть не сподівалася!

Наступного вечора Іванна взяла зубну щітку, халат, рушник і рішуче рушила до ванної кімнати. Уранці, по обіді та навіть о 19:30 ванна стояла, де й мусила бути, і жодних ознак руху чи говоріння не виявляла. Дівчинка засумнівалася, чи не наснилася їй учорашня дивна історія.

Даремно Іванна сумнівалася. Ванна знову зникла.

Дівчинка зітхнула й подалася на пошуки. Вона зазирнула у спальню батьків, у недобудовану гардеробну, відтак до гостьової, потім у підвал, а насамкінець —

до бібліотеки. Там ванна й сиділа — у кутку між батареєю та енциклопедіями.

— Один — один, — вигукнула Іванна. — Я тебе знайшла!

— Ну добре, добре. Сьогодні тобі просто пощастило, — ванна неохоче підставила свою спину, — купайся.

— Чекай, — завагалася дівчинка, — я ж не плескатиму водою прямо тут, між книжок?

— А чом би й ні? Що тут такого? На твоєму місці, Іванно, я би довго не роздумувала, а брала, що дають. Завтра я планую заховатися значно ретельніше.

Іванна перевірила, щоб ніхто не йшов по коридору, скинула одяг і притьмом шуснула до купелі. На щастя, над ванною розвівалася помаранчева шторка.

Наступного вечора дівчинка нишпорила по будинку, як детектив. Вона прочиняла одні двері за другими, обдивлялася кожен закуток, навіть заглянула під диван. Ванна таки виконала свою обіцянку: заховалася дуже ретельно.

— Підступний шмат сантехніки! — бубоніла собі під ніс Іванна щоразу, коли в черговій кімнаті її чекало розчарування. Коли ванни не виявилось навіть у котельні, дівчинка зрозуміла: найжахливішого їй не уникнути. Треба піднятися вгору. На горище. Моторошне.

Дівчинка ковтнула слинку. Горище навівало на Іванну жах. Там лежали залишки будівельних матеріалів. Там ще жодного разу ніхто не прибирав, тому павуки розгорнули свої липкі сіті. На сітях звисали мертві сухі мухи! І головне: на горищі міг оселитися привид, упир або ж зомбі.

Але.

Невже якась нержавійна залізяка сьогодні буде тішитися перемогою? І — що гірше — знову висміє Іванну за боягузтво? Такої ганьби дівчинка допустити не могла.

На горищі було жарко, запилено, повно павуків... і посередині стояла ванна!

— Ну й місце ти собі знайшла! Павуків хоч не почавила по дорозі? Два — один на мою користь, — сказала бадьоро Іванна, але насправді вона все ще сторожко роззиралася на предмет пошуку привидів, упирів і зомбі. — Наступного разу я в цю пилюку не полізу. Тут немає сенсу митися. Поки повернешся назад, станеш іще бруднішою, ніж раніше.

— А наступного разу я сховаюся деінде, — невзворушно відповіла ванна. — Мені, коли чесно, теж не дуже приємно було чавити павуків.

На третій день Іванна почала обхід будинку з верхнього поверху. На горище, сподівалася вона, ванна вже не полізе. На третьому поверсі нікого не було. Тоді дівчинка оглянула другий, а відтак спустилася на перший. І от там... Ванна сиділа собі на кухні та сьорбала какао. Між іншим, Іваннине.

— Три — один, — сказала Іванна й подумала, що з неї досить. Із цією нахабою треба щось робити!

Іванна думала день.

Думала два.

І тиждень.

І місяць.

Вона не хотіла цілком позбуватися пригод. Якщо зізнатися батькам, то ще й справді здадуть ванну в магазин. Варто діяти якось тонше. І поки Іванна шукала прийнятний вихід із кризи, ванна встигла сховатися майже скрізь, куди пролазили її габарити. Інколи дівчинці було навіть шкода цю дурну залізяку. Кожна дитина знає, як важливо вчасно зупинитися, якщо ти бавишся не один. Бо другові може обриднути гра, і наступного разу він просто не приєднається до тебе.

Схоже, у ванни геть не було почуття міри. Попри те що дівчинка просила зупинитися, скаржилася, що через ці схованки не встигає довчити уроків, ванна продовжувала щовечора перебігати з місця на місце і, здається, вважала себе дуже дотепною.

Одного разу Іванну запросили на день народження, тому напередодні вона збиралася помити голову. Та де там! Саме того дня ванна примудрилася якось утрамбуватися в шафу-купе — почавила там ковдри й геть зіжмакала святкові сукні мами та Іванни. Мало того, вона подерла ту, у якій дівчинка збиралася йти на день народження.

— Ти мене не знайшла, сьогодні будеш брудною, — прохихотіла ванна.

Іванна спробувала вмовити:

— Будь ласка, ванно, я вже стомилася від цієї гри. Дозволь мені помитися перед вечіркою. Вигадай собі якусь іншу розвагу.

Ванна і слухати не хотіла. І тоді дівчинка посправжньому розсердилася:

— Ну постривай, вредного! Хочеш схованки — будуть тобі схованки. Тепер ти за мною побігаєш. Тепер я буду ховатися, а ти — шукати.

— Гм. Цікава ідея, — несподівано погодилася ванна. Але покупатися дівчинці все одно не дала.

Наступного вечора ховалася вже Іванна. У порівнянні з ванною Іванна була гнучка, зграбна й помітно менша. Отже, місць, придатних для схованок, виявилося значно більше.

Ванна просто захекалася прокрадатися туди-сюди по сходах, остерігаючись, щоб ніхто зі сторонніх її не помітив. Скільки разів ванні довелося визирати з-за рогу, а угледівши, наприклад, тата в кінці коридору — притискатися до стінки!

Словом, уже через тиждень вона благала про перемир'я.

— Ага, — сказала дівчинка, — нарешті. Зійдемося на тому, що я виграла.

Ванна була не в захваті від такої перспективи.

— Або, — хитро продовжила Іванна, — ми домовляємося, що в нас нічия. Але ти обіцяєш щовечора чекати на мене в санвузлі. І я зможу купатися, коли тільки схочу.

Ванна спробувала заперечити, мовляв, це ми ще побачимо, митися чи не митися, от у чім питання...

І тоді Іванна запропонувала продовжити гру в схованки ще на місяць. Ховатися, звісно ж, мала дівчинка. Після такого аргументу перемовини умить припинилися. Ванна погодилася. Регулярно програвати їй було дуже образливо.

Відтоді ванна і справді дотримувалася слова. А Іванна, цінуючи це, потайки приносила ванні цукерки, мандаринки та інші ласощі. А коли вдома не було батьків, вони разом із ванною пили на кухні какао. Між іншим, Іваннине.

ХЛОПЧИК, ЯКИЙ ЗМЕНШУВАВ ШКОЛИ

Якось великий тато привів маленького хлопчика до великої школи. Хлопчик спробував відчинити двері й одразу зрозумів: школи розраховані на людей більшого розміру. Коли парта ще так-сяк узгоджувалася з недовгим шестирічним тілом, то, наприклад, підвіконня із краєвидом узагалі не мало сенсу на такій скаженій висоті. Хлопчик лише здогадувався, що десь за стіною мусять бути небо й дерево. Це підказував йому досвід: у їхній місцевості неба й дерев було чималенько.

Хоча, звісно, краєвид міг виявитися пустелею, у якій забагато верблюдів і замало води, океаном із двома піратськими кораблями або скелястим хребтом Найвищих у Світі Гір. Перевірити хлопчик не міг.

Або, наприклад, учителька. Для того щоб побачити вираз її обличчя, доводилося задирати голову, як на хмарочос.

А щоб домалювати різки на портреті письменника, причепленому над дошкою, потрібен був невеличкий хатній вертоліт. Або височенна драбина. Ні першого, ні другого в класі, на жаль, не було.

«Якщо зменшити школу — учням стане набагато зручніше», — міркував хлопчик на уроці математики.

І тут до класу зайшли Ноги Директора. Вони зупинилися навпроти хлопчика та сказали голосом директора:

— Дорогі діти, до нашої школи прибули Британські Вчені. Їм терміново потрібен учень першого класу для одного таємного експерименту.

Зголосилися хлопчик і вчителька. Оскільки вчителька була не зовсім учнем першого класу, Ноги Директора обрали хлопчика.

На третьому поверсі в кабінеті хімії сиділи Британські Вчені, їх було восьмеро. Ноги Директора чемно поговорили з Британськими Вченими та переклали з англійської:

— Вони кажуть, що ти зараз отримаєш один пристрій — на випробування. Він належатиме тобі протягом року. Так от, запам'ятай: мусиш застосовувати його не рідше, ніж раз на тиждень. І ще: пристрій може робити тільки щось одне, але багато разів поспіль.

Ноги Директора переступили з ноги на ногу й переклали далі:

— Британські Вчені вважають, що тільки діти приблизно шести років можуть вигадати особливе завдання для пристрою. Тому вони покликали тебе. А зараз міцно замружся (тільки не підглядай!). Тобі дадуть щось, а ти мусиш голосно та чітко вимовити завдання. Подумай уважно дві хвилини й кажи.

Хлопчик заплющив очі й відчув, що йому до рук поклали ЩОСЬ: округле, прохолодне та важке. Через дві хвилини хлопчик вимовив, чітко й голосно, як його і просили:

— Нехай цей предмет зменшує школи!

І розплющив очі. У руках він тримав металевий помідор.

— Чудово! — хором вигукнули Британські Вчені. — Як ми і сподівалися, дитина приблизно шести років вигадала напрочуд влучне завдання.

Ноги Директора так не вважали, тому про всяк випадок хутко евакуювали зі школи дітей, дорослих і Британських Учених.

І саме вчасно, бо хлопчик вирішив випробувати дію металевого помідора одразу. Він постукав помідором об стінку, і — о диво! — школа задвигтіла, затрусилася й почала стягуватися, мов невдало по-праний светр. Вона стала саме такого розміру, як хлопчик і мріяв! Щоправда, аби поміститися в класі, йому довелося стати рачки.

Можливо, хлопчик хотів зменшити школу не настільки радикально, але жодного коліщатка, що регулювало би силу дії, на металевому помідорі не було.

Оскільки експеримент був цілком таємним, ніхто, крім хлопчика, Директорових Ніг і Британських Учених, не знав, що ж трапилося насправді. Тому хлопчика разом з іншими дітьми просто перевели до сусідньої просторішої школи.

Але сусідня школа протрималася теж недовго: десь через тиждень хлопчик знову застосував силу металевого помідора. Цього разу він злегка доторкнувся предметом до стіни. Результат був несподіваним: школа зменшилася до розмірів сірникової коробки. Добре, що хлопчик експериментував у неділю, коли в приміщенні майже нікого не було. У школі з-поміж живих істот лишався тільки павучок. Тільки він і продовжив у ній мешкати після перетворення.

А дітей, яких цього разу було вдвічі більше, перевели до третьої школи.

Коли зменшилася третя школа, на місце прибула Дуже Суворі Поліція. Де це таке чувано, щоб у країні посеред білого дня зменшувалися школи!

Ноги Колишнього Директора походили туди-сюди, щось міркуючи, а тоді про все зізналися Поліції.

Маленький хлопчик сказав, що йому вже досить трьох крихітних шкіл, але ж угода є угода: лишилося ще сорок дев'ять тижнів невикористаної сили металевого помідора.

І тоді Начальник Суворі Поліції, голова якого губилася у хмарах, такий він був високий, прогудів згори вниз:

— Можна зменшувати будь-що непотрібне, головне — перейменувати його у школу.

Так і зробили.

Наступного тижня в країні майже зникло велетенське сміттєзвалище. А все тому, що за день до зменшення президент своїм наказом змінив його назву. Біля сміттєзвалища терміново встановили табличку «Школа утилізації всього брудного й поламаного».

Ще за тиждень старий потрісканий довгобуд, із яким довго не знали, що робити, перетворився на іграшковий будиночок із малюсінькою табличкою «Школа ледачих архітекторів». Будиночок подарували хлопчику.

Відтак до хлопчика вишикувалася черга міністрів. Кожен просив зменшити щось непотрібне у своїй галузі.

Тому хлопчик зменшив:

Школу роздубаних гаражів,

Школу великих страшних пам'ятників злим дядям,

Школу іржавих гойдалок

І Школу непролазної калюжі.

І чимало інших шкіл.

Через рік у тій країні жити стало значно зручніше.

Із вдячності президент наказав побудувати для хлопчика та інших дітей дуже зручну кольорову школу, де все було в міру невеличким, а місце для вчителів мало спеціальну красиву ямку. Учителі стояли в ній так, що їхні очі розташовувалися якраз на рівні дитячих очей. І вчителі та діти тепер дуже часто всміхалися одне одному.

ЯК НЕ НАВЧИТИСЯ ЛІТАТИ

Не навчитися літати складно, але можна. Для цього слід ходити обережно по землі. Не розмахувати руками. Не підстрибувати надто високо.

Хто хоче не навчитися літати, мусить робити вигляд, буцімто його крила — невидимі, а ще краще, ніби їх немає. Можна сутулити спину.

Щоб не навчитися літати, варто придбати собі одяг, у якому не передбачене місце для крил.

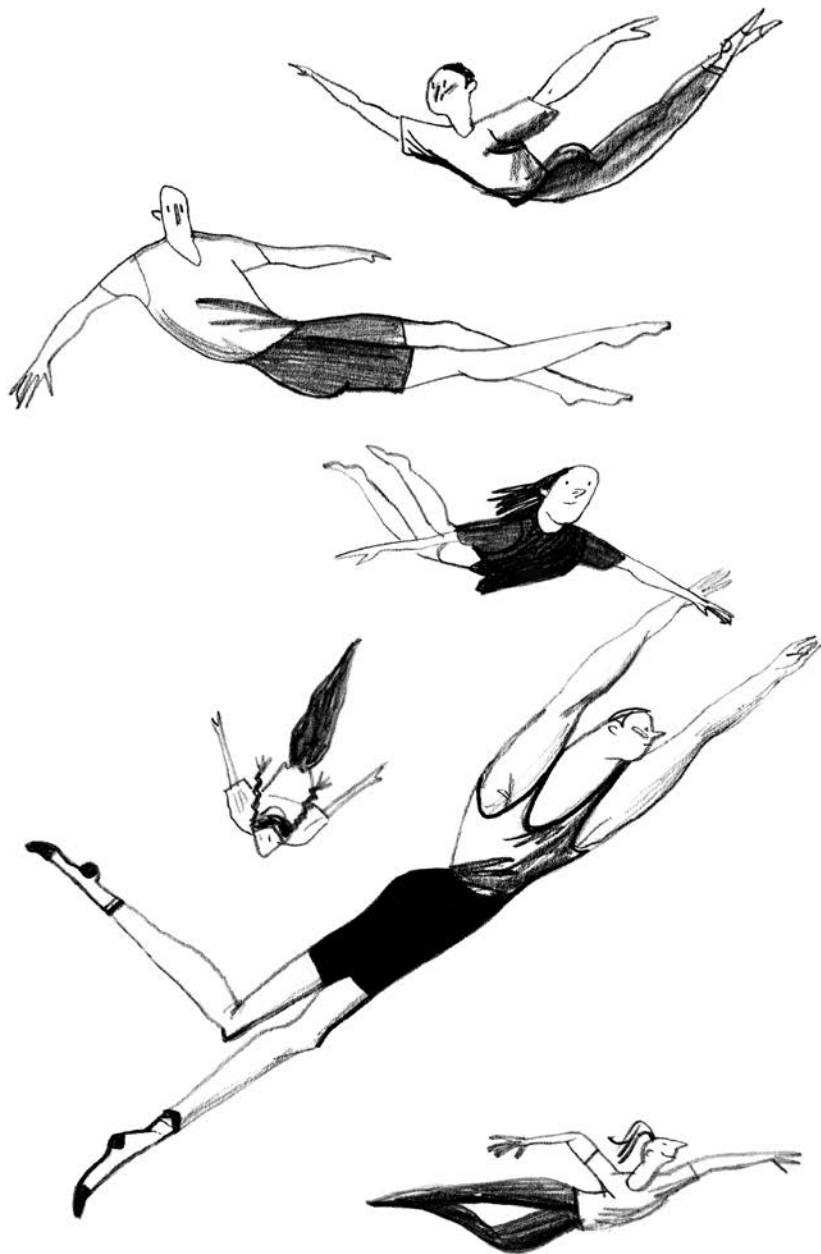
Я знаю людей, які дуже намагалися не навчитися літати. Вони не дивилися на птахів. Не подорожували літаками. Відверталися від комах і метеликів. Не запускали повітряних зміїв, а особливо — повітряних кульок.

Ще вони не ходили в гори, не дерлися на паркани й не користувалися сходами вгору.

Утім, рідко хто був наполегливим до кінця. Один мій сусід тридцять років не вчився літати. Він був до себе дуже суворим, десь вичитав спеціальну дієту і харчувався винятково важкими продуктами. Одяг він собі вибирав із найтяжчого матеріалу. Працювати пішов вантажником.

І що? Та нічого. Одного разу не стримався й полетів.

А одна моя кузина побилася об заклад, що не навчиться літати. Так і пригадую її напружене обличчя, суворо стиснені брови. Але й вона здалася. Мусила потім кукурікати на людному перехресті.

Та що там казати, я й сам намагався. Це, мовлю вам, завдання не з легких. Простіше ходити на голові.

Наш світ не пристосований для людей, які хочуть не літати. Усі кав'ярні розташовані високо вгорі. Зупинки тролейбуса — не менш ніж на сьомому поверсі. Велопарковки — на дахах. Станції метро висять у повітрі. Господарі, що привозять петрушку та кабачки зі своїх городів, улаштовуються продавати їх на верхівках дерев. Школи, аптеки й банки мігрують із хмарами над поверхнею землі.

Попри те, я таки знаю людину, яка не навчилася літати по-справжньому. Вона дуже скромна, тож мало хто про неї чув.

Це моя бабуся. Коли я запитую, як їй це вдалося, бабуся лише зітхає:

— Воно тобі треба? Забагато знатимеш — швидко будеш старим.

Поки що мені не вдалося розговорити бабуся.

Але саме тому, що:

кожного дня спостерігаю, як вона повагом іде по траві, стежці чи асфальті, і ніколи (взагалі ніколи!) жодна людина не бачила її в повітрі — можу цілком певно стверджувати:

— Не навчитися літати складно, проте можливо.

ВХІДНІ ДВЕРІ

До одного офісу вели дуже старі двері. Вичовгані, скрипучі та ще й невиразного кольору. Клієнти офісу майже ніколи не могли знайти ці двері з першого разу. Вони обходили будівлю вперше. Потім удруге. Відтак утретє. Тоді збентежено роззиралися — і далі вже викручувалися хто як міг. Деякі телефонували, інші випитували в перехожих, ще інші діставали з кишені лупу й пильно обдивлялися кожен камінчик будівлі.

Словом, ви вже зрозуміли: потрапити до офісу було нелегко.

Інколи й самі працівники забували розпізнавальні знаки та приєднувалися до клієнтів-блукальців, дуже при тому соромлячись. Бо це ж таки ганьба, погодьтеся, загубитися біля власної роботи!

Тому якось директор офісу не витримав і придбав нові, дуже дорогі, яскраво-червоні двері. Сам простежив за доставкою. Не відходив ані на мить, поки їх монтували. Старі викинув на смітник. А на нових власноруч написав великими літерами: ВХІД.

— Ура! — зрадів директор. — Проблему вичерпано. Тепер ніхто й ніколи не заблукає.

І радісно ввійшов досередини.

Незабаром поблизу будівлі припаркувався перший працівник. Він, звісно ж, помітив нові двері та дуже здивувався. Бо їхній яскраво-червоний колір дуже пасував до яскраво-червоного шарфа працівника й до яскраво-червоного електромобіля працівника.

«Певно, директор щось мав на увазі», — заклопотано подумав він.

Але директор нічого не мав на увазі. Він уже заварив собі каву та пив її з яскраво-червоної чашки, що, до речі, лише підтвердило підозри працівника.

Поки перший працівник щось собі напружено думав, двері розчинилися й до кімнати влетів другий працівник.

— Ого-го-гооо! — загукав він із порогу. — Які чудові у нас вхідні двері! Який сонячний ранок! Як приємно бачити вас. Особливо тому, що я сьогодні з першого разу знайшов, де моя робота!

Директор усміхнувся у вуса. Він був задоволений.

Тоді прийшли дві неймовірно заклопотані працівниці й одразу ж розклали на столі директора купу папірців. А за ними влетів кругленький працівник, розмовляючи відразу по двох телефонах. А тоді простукала підборами кучерява працівниця в яскраво-червоній сукні (що, до речі, знову видалося першому працівнику вельми підозрілим).

Відтак вбігла довговолоса працівниця, що не помітила нових дверей. А останнім причовгав працівник у модних окулярах, який, навпаки, дуже довго розглядав двері, перш ніж зайти.

Словом, закрутилося.

Перший клієнт того дня був солідний: керівник великого банку. Перший клієнт випив чотирнадцять кав, поки спілкувався з працівниками. Він довго торгувався, перегортав папери й перепитував. Працівники потай витирали піт із чола, а в коридорі вже утворилася черга з наступних клієнтів.

— Ну що ж, я пішов, — сказав нарешті керівник банку, але у вхідні двері якраз ускочив кур'єр, який доставив аж дев'ять великих і запашних піц для всіх тих клієнтів, що вишикувалися в довгу й децю сердиту чергу.

Як ви розумієте, яскраво-червоні двері тепер було дуже легко знайти, тому геть усі клієнти, які того дня вибралися до офісу, туди потрапили. Мало того, випадкові перехожі теж вирішили зазирнути, приваблені кольором дверей. А як побачили купу людей, подумали: «Еее! Так тут щось цікаве відбувається!» — і самі приєдналися до черги. Тому, якщо чесно, в офісі вже стало тісненько.

Керівник банку почув запах піци й вирішив теж поки залишитися.

Ось тут усе й почалося.

Кур'єр, чемно роздавши піцу, рушив до дверей. Ухопився за ручку. Але двері були ВХІДНІ, і це дуже важливо для оповіді, запам'ятайте. Тому децю сталося не так, як думав собі кур'єр. Бо двері були вхідні, та аж ніяк не вихідні.

Керівник банку, перекусивши усмак піцою, захотів випити імбирного чаю, що, за збігом обставин, продавався в найближчій кав'яреньці за рогом. Керівник не звик ходити сам, натомість звик віддавати накази.

— Принесіть-но мені, — сказав він по телефону, — велику, ні, дві великі чашки найкращого імбирного чаю.

І за мить кур'єр чаю вбіг через червоні двері. Але марно кур'єр піци намагався скористатися нагодою й вискочити надвір. Двері ж бо були вхідні, а не вихідні,

ви пам'ятаєте. Тому в офісі стало ще крапельночку тісніше.

Незабаром два кур'єри вже намагалися вийти із приміщення. Вони по черзі смикали ручку, натискали кнопки та розгублено бубоніли під ніс.

Аж ось керівник банку, що вже перекусив піцою та випив, окрім чотирнадцяти горняток кави, ще й дві чашки імбирного чаю, теж захотів вийти. Він гордо оминув чергу інших клієнтів, відштовхнув обидвох кур'єрів і щосили смикнув за ручку.

Але, як ви вже здогадуєтеся, і йому теж не вдалося відчинити нові яскраво-червоні двері, бо ж були вони вхідні, а не вихідні.

— Агей, відчиніть! — гукнув громовим голосом керівник банку. І в цю мить двері й справді розтулилися та впустили двох чоловіків із бутлями свіжої води. Обидва ж кур'єри, намагаючись вискочити, буцнулися лобами, а позаду керівник банку своїм пузом теж навалився на них (бо й він хотів прошмигнути, якщо таке швидке слово можна сказати про такого поважного пана). Але, як ви вже вгадали, ніхто з охочих не зміг опинитися назовні, бо ж двері були вхідні, та аж ніяк не вихідні.

І тоді керівник банку, вже геть розлючений, лишив обидвох кур'єрів потирати лоби й попереки, а сам рушив до директора офісу.

— Негайно випустіть мене звідси! — суворо наказав він, — і поладодьте двері. Соромно, коли в такій поважній установі заклинює замок.

Директор офісу, щойно почув нарікання на свої улюблені нові двері, негайно вирушив сам перевірити їх.

Поки він наближався по коридору, двері широко розчинилися та впустили п'ятьох нових клієнтів. Нові клієнти йшли настільки щільно, що обидва кур'єри, разом із двома чоловіками з порожніми бутлями, які теж приєдналися до охочих полишити приміщення, застрягли в натовпі та проґавили рятівний момент. Щілина знову замкнулася.

— Та що ви кажете! — обурено сказав директор керівникові банку. — Двері працюють! Не морочте голови, он скільки клієнтів у черзі, самі бачите. І це все тому, що дехто п'є забагато кави й робить забагато справ водночас!

Пан директор рішуче протиснувся крізь натовп до вхідних дверей. Схопився за ручку, посмикав її туди-сюди, поштовхав, попідпирив, похитав, але, як ви вже здогадуєтеся, це анітрохи не допомогло. Клієнти, що вже ледь уміщалися в коридорі, а також засмучені кур'єри й чоловіки з бутлями трохи захвилювалися та випадково понаступали одне одному на ноги.

Якби вікна в офісі не заґратували три тижні тому, можливо, проблему і вдалося б вирішити. Але ґрати були замкнені на ключ, який був у ліфті, що застряг у будинку за три вулиці ліворуч — разом із працівником, єдиним обов'язком котрого є в жодному разі не відмикати вікон, бо ж раптом прийдуть злодії й усе вкрадуть.

Отже, єдине, що спало на думку директорові офісу, це викликати рятувальників.

— Допоможіть, — сказав він у слухавку якомога тихіше, щоб натовп кур'єрів, чоловіків із бутлями, працівників, клієнтів і керівника банку не почув його.

Але натовп почув, іще сильніше захвилювався, захитався (наскільки дозволяли невеликі вільні закутки приміщення) та знову, цього разу сильніше й рішучіше, понаступав одне одному на ноги.

Рятувальники прибули за вісім хвилин. Але, не розуміючи серйозності ситуації, з розгону прочинили двері та разом зі спорядженням і складеною драбиною втрамбувалися до приміщення. А рятувальник, який ішов останнім, замкнув за собою двері.

Як ви розумієте, тепер в офісі стало не просто тісно, а страшенно тісно. Кілька клієнтів замкнулися в туалеті й нікого туди не впускали, бо не хотіли, щоб їм іще раз хтось наступив на ноги.

Український керівник банку виліз на стіл директора. Перший працівник заховався натомість під стіл. Кур'єр піди утрамбувався під табуреткою. Два чоловіки з бутлями помістилися в шафу та причепили бутлі до люстри. А кур'єру чаю нічого не лишалося, як умотитися в позі йога на холодильнику. Решта натовпу похитувалася, поштовхувалася і наступала одне одному на ноги.

Директор офісу викликав поліцію:

— Рятуйте нас, тільки не заходьте досередини, будь ласка! — розпачливо заволав у слухавку він.

Начальник поліції, як почув таке, подумав, що офіс захопили терористи. Він узяв із собою підрозділ найміцніших поліцейських — і вони спробували ввірватися до приміщення. Це їм, коли чесно, вдалося. Неймовірно, але факт: там, де вже ніхто поміститися не міг, улізли ще два десятки дебелих поліцейських! А останній причинив двері.

І всі, хто був у приміщенні, найбільше в світі хотіли тепер вийти з нього, але яскраво-червоні двері, на жаль, були вхідні, та аж ніяк не вихідні.

Тоді начальник поліції зателефонував головному невловному злодію, пообіцявши два тижні не шукати його по всьому місту й навіть не дивитися в його бік, якщо злодій одчинить замок своїми чарівними відмичками. Та де там! Злодій, що якимось дивним чином упхався через вхідні двері досередини, анічого з новими яскраво-червоними дверима зробити не зміг. Він лише застряг між двома поліцейськими і трьома клієнтами, у кожного з яких потихеньку витягнув по одному гаманцю.

— Он воно як! А я знав! Від початку! — скрушно зітхнув перший працівник, сидячи під столом, на якому зверху стояли вже керівник банку, два поліцейські, рятувальник і чотири клієнти.

Директор офісу був у цілковитому розпачі, коли кучерява працівниця раптом здогадалася:

— Еврика! — вигукнула вона. — Я знаю, чому ми всі тут застрягли, і я знаю, як звідси вийти! Треба, щоб хтось іззовні дописав усього одну літеру. Якщо на дверях замість ВХІД буде написано ВИХІД — ми врятовані.

Директор офісу, який уже мало не плакав, узявся дзвонити всім підряд. Але так сталося, що і поліцейські, і рятувальники, і кур'єри, і геть усі його знайомі якраз зібралися всередині приміщення. І тільки маленька донечка директора ще була ззовні. Їй він і зателефонував.

Донечка вислухала історію, схопила набір кольорової крейди й побігла на допомогу, сто разів пообіцявши в жодному разі не входити до офісу.

— Татуууу! — погукала вона з-за дверей. — У який бік пишеться И?

І всі офісні працівники, і тато, і клієнти, й керівник банку, і кур'єри піци та чаю, і чоловіки без своїх бутлів, і поліцейські, і рятувальники, і навіть злодій — дуже чемно пояснили дівчинці, що И пишеться зліва направо: паличка вниз, потім угору навскоси, а тоді знову вниз.

За хвилину, щойно дівчинка дописала И, двері розчахнулися. І всі (не будемо перераховувати їх, ви можете уявити й так або прочитати в попередньому абзаці) з великим ентузіазмом, штурхаючись і наступаючи одне одному на ноги, дременули геть! Зауважмо тільки, що у п'ятьох осіб поменшало гаманців, а в невловного злодія їх побільшало. А останнім вибіг керівник банку та замкнув двері. І тепер ніхто не міг увійти до офісу, бо із написом ВИХІД двері стали вихідними, та аж ніяк не вхідними.

Тоді директор притягнув незмивну білу фарбу й чітко написав:

ВХІД і ВИХІД,
а також ВСТРИБ і ВИСТРИБ!
І ще ВБІГ і ВИБІГ.

Директор відступив трошки назад, помилувався, а потім додав (про всяк випадок):

ВПОВЗ, ВИПОВЗ, ВЛІТ і ВИЛІТ.

І от тоді нарешті історія завершилася й почалося Все Гарзд.

ЯК У ДРАКОНІВ НАРОДИЛАСЯ ПРИНЦЕСА

Одного разу в сім'ї драконів народилася принцеса. Таке дуже рідко, але буває.

Мама-дракониця, як завжди, висиджувала яйце. Нічого підозрілого, окрім карамельок за щокою мами, велика драконська родина не помітила.

Велика — то таки велика.

А саме: тато, мама, дядько, три тітки, дві бабці, два дідуся та дванадцяттеро драконенят різного розміру.

Принцеса народилася тринадцятою.

— Шкряб-шкряб, — долинуло з яйця.

Усі дракони зібралися разом, щоб зустріти малюка.

— Як упевнено продряпує шкаралупу. Має міцні кігті! — зрадів тато. — Сміливіше, малий!

Яйце тріснуло. Та замість драконячих кігтиків із нього висунулася корона.

Потім бантик.

Відтак довжелезна золота коса.

А потім усі зрозуміли: лихо не оминуло їхнього дому — таки принцеса!

Вона вилізла, кліпнула величезними блакитними очима, обсмикнула сукню та посмоктала пальчик.

Першою отямилася двоголова тітка:
— А може, ми її теє... швидко з'їмо від гріха подалі?
— Оце вже ні! — запротестувала мама. — Ніхто принцеси не їстиме. Вона — моя дитина, хоч і в короні...
І дракониця схлипнула.

*

— Ну чому, чому це сталося саме з нами? — дихав вогнем тато.

— Це ж тепер нам доведеться сісти на дієту... — проскиглив середульший товстий дракончик. — Як ми зможемо не їсти цю конкретну принцесу і при тому ковтати інших? Вона ж налякається...

*

— Так, без паніки! — озвався перший дідусь. — Зараз ми спакуємо немовля в кошик і охайненько віднесемо під браму якого-небудь замку. А потім відсвяткуємо наше звільнення бенкетом зі смачненьких запечених принцес. Інших принцес. І принцеси, так би мовити, цілі, і дракони ситі.

— Геніально, правда ж? — зрадів другий дідусь.

— Анітрохи! — насупилася мала драконичка. — Я давно мріяла про меншу сестру. А ця принцеса — дуже навіть мила. Агу, сестрице!

— Агу! — відповіла принцеса.

*

— А може, ми її трошки прикрасимо? Заляпаємо болітцем, обчикрижимо косу, викинемо цю бридку корону... — запропонував дядько. — Хвіст, звісно,

не виросте, та й із літанням, схоже, будуть проблеми. Але вже яка не є дівка, а наша, — і він спробував зняти корону.

Принцеса миттю обхопила її обома ручками. Дядько посмикав-посмикав — і здався.

— Ого, яка міцнюща! Справжня драконка! — здивувався він.

✱

— Дитинко, дай корону бабці. Фе, яка золота кака в тебе на голові! — взялася за справу одна з бабусь.

— Агу! — грізно відповіла принцеса.

— О, так у неї ж зовсім татків голосочок! — утерла сльози мама. — Ти ж моя маленька, хоч і не зелененька!

✱

— Давайте її нагодуємо, чи що. А далі вже вирішимо, як нам бути, — діловито промовила друга бабця та заглянула до холодильника. Нічого путнього з точки зору принцес там не було. Дві-три сушені миші, слоїк із зіллям і руда копиця соломи.

— Принцес ми давно поїли, та й не годяться вони в нашому випадку.

Сушені миші — тільки для дорослих.

Сіна вона не вжує...

О! Здається, у кутку є недогризена ковбаса. А бочку від меду, до речі, можна вилізати.

✱

Ковбасу принцеса схрумала за обидві щоки, попри те що зубів у неї ще не було.

Медок вилізала.

А тоді подивилася на татуся-дракона та дуже чітко проказала:

— ХОЧУ МОЛОКА І КРУАСАНІВ ІЗ ШОКОЛАДОМ!

— Ого! — здивувався татусь. — І де я тобі цього добра наберу проти ночі?

✱

— Ну, я зможу роздобути, — найстарший дракончик-підліток хутко вилетів у вікно. Незабаром він уже вертався, тягнучи великий пакет із їжею.

— Я тут недалечко, як завжди, налетів на супермаркет, полякав, трохи вогнем подихав і загорланів: «ДАЙТЕ МЕНІ ДАНИНУ! КРУАСАНИ ОBOB'ЯЗКОВО ІЗ ШОКОЛАДОМ! І МОЛОКА! І ВСЯКОГО-ТАКОГО ІНШОГО ДЛЯ ПРИНЦЕС!» Вони мені швидко все на касі зібрали й пакет у лапи всунули.

— Молодець! — похвалив тато.

✱

Принцеса наїлася й захотіла спати. Вона потерла очка, позіхнула і проспівала на мотив колискової:

— Агу! А-а-а!

Мама підняла донечку й понесла обережно до ліжка.

Усеродинна драконська нарада продовжилася пошепки.

✱

— По-перше, нас засміють.

По-друге, вся сім'я на дієті: жодних принцес у раціоні, сказитися можна!

По-третє, принцеси мають огидне почуття прекрасного: тягнуть до лігва всілякі рожеві, квітчасті та блискучі предмети! — загинав пальці тато.

І продовжив:

— Але.

По-перше, вона наша.

По-друге, у неї драконський голос.

По-третє, принцеса міцна і, здається, має сильний характер.

— По-четверте, я її вже люблю, — додала мама.

— І я.

— І я.

— І я теж!

— То що? Лишаємо?

— Так, так! — залунали голоси. — Нікому принцесу не підкинемо. Буде наймолодшою дитиною в родині.

— Чекайте, я категорично не згоден! — озвався товстенький дракончик. — Якщо принцеса залишиться, я її з'їм. Суто випадково. Дуже вже вона схожа не на драконів, а на їжу.

І тут усі почули сердитий гуркіт. Принцеса, виявляється, прокинулася та, підбираючи сукню, приповзла до головної зали.

— ЦЕ МЕНЕ ТИ ЗБИРАЄШСЯ З'ЇСТИ?! — грізно проревіла вона. — АГУ! — і дихнула у бік братика таким потужним полум'ям, що стіл на шляху запалав. Дракончик ледь встиг ухилитися.

— Ураааа! — заволали дракони. — Яка талановита дитина! Щойно з яйця — а вже дихає ТАКИМ вогнем! Одразу видно: нашого роду!

І кинулися навперебій обіймати та цілувати малу.

ПРОГНОЗ ДОРОГИ

Міністр транспорту, поки їхав до робітників дорожньої служби, тричі підскочив на ямах і тричі бемцнувся лобом. На четвертій ямі — на щастя, уже майже поблизу місця призначення — переднє колесо відлетіло. Воно зробило коло, побалансувало на місці й упало просто до ніг начальника дорожньої служби.

Міністр вискочив зі своєї автівки, буряковий від гніву.

— То це ви, отже, працюєте? Халтурники! Ледарі! Щоб я більше не бачив ТАКИХ доріг! За тиждень повернуся й перевірю.

І побіг від них геть, міцно затиснувши свій шкіряний портфель під пахвою. А поламану машину навіть не замкнув, такий був сердитий.

Робітники після отриманого прочухана деякий час стояли мовчки. А тоді взялися до праці. Треба було перебудувати дорогу. Вона мусить стати НЕ ТАКОЮ. Що означає «НЕ ТАКОЮ», ніхто з них не знав.

Цілий тиждень робітники метушилися, щось ламали, щось лагодили, а дещо перекладали з місця на місце. Коли повернувся міністр транспорту, дорога була як новенька.

Міністр припаркував цілу машину біля поламаної, потер ґулі, які ще не зійшли з лоба, начепив на ніс окуляри та й пішов оглядати. Цього разу жодне колесо не відскочило, і це вже було добре. Дорога перед міністром стелилася гладенька, як озеро у штиль.

— Умгу, ніби нічого, — сказав міністр, поторкавши її пальцем. На дотик дорога була тепла. Пахло свіжим асфальтом. Нові вказівники аж сяяли. Міністр повернувся до цілої автівки, сів за кермо й рушив по оновленому шосе. Робітники провели його поглядом і подумали: чи достатньо НЕ ТАКОЮ вдалася їм дорога?

Міністр їхав і насвистував мелодію. Шлях під колесами стелився рівно, м'яко. За десять хвилин міністр увімкнув музику. Музика з радіо, як на диво, була саме такою, як він любив. Міністр незчувся, як побачив табличку «Чернігів».

«Ого, далеченько мене занесло, нічого собі, — подумав він. — А збирався ж тільки одним колесом тут — іншим там. Хотів лише глянути, чи подіяв прочухан».

Міністр хутко забіг на старовинний Вал, з'їв там морозиво, сфотографувався на гарматі — і помчав назад.

— Скоро буду, ви там без мене не розслабляйтеся! — пообіцяв він у слухавку.

Міністр поспішав, у Києві на нього чекала іноземна делегація. Та й пообідати, коли чесно, хотілося. Бо одного маленького морозива на одного великого міністра було замало.

Набагато швидше, аніж сподівався, міністр разом із делегацією уже наминав вареники та вихваляв нову дорогу.

— Не дорога — пісня, — казав він. — До Чернігова тепер хоч тричі на день їздь, а місто, між іншим, гарне, історичне.

Гості послушали й самі захотіли покататися по новому асфальту до старого Чернігова. Виїзд запланували на ранок.

*
О сьомій ранку наступного дня автобус із міністром та іноземною делегацією покотився по новій дорозі. Покриття і справді було ідеальним. Краєвид за вікном милим. Музика всередині салону ніжною. Словом, пасажири незчулися, як водій зупинився біля таблички з назвою «Житомир».

Щоооо?

Як Житомир?

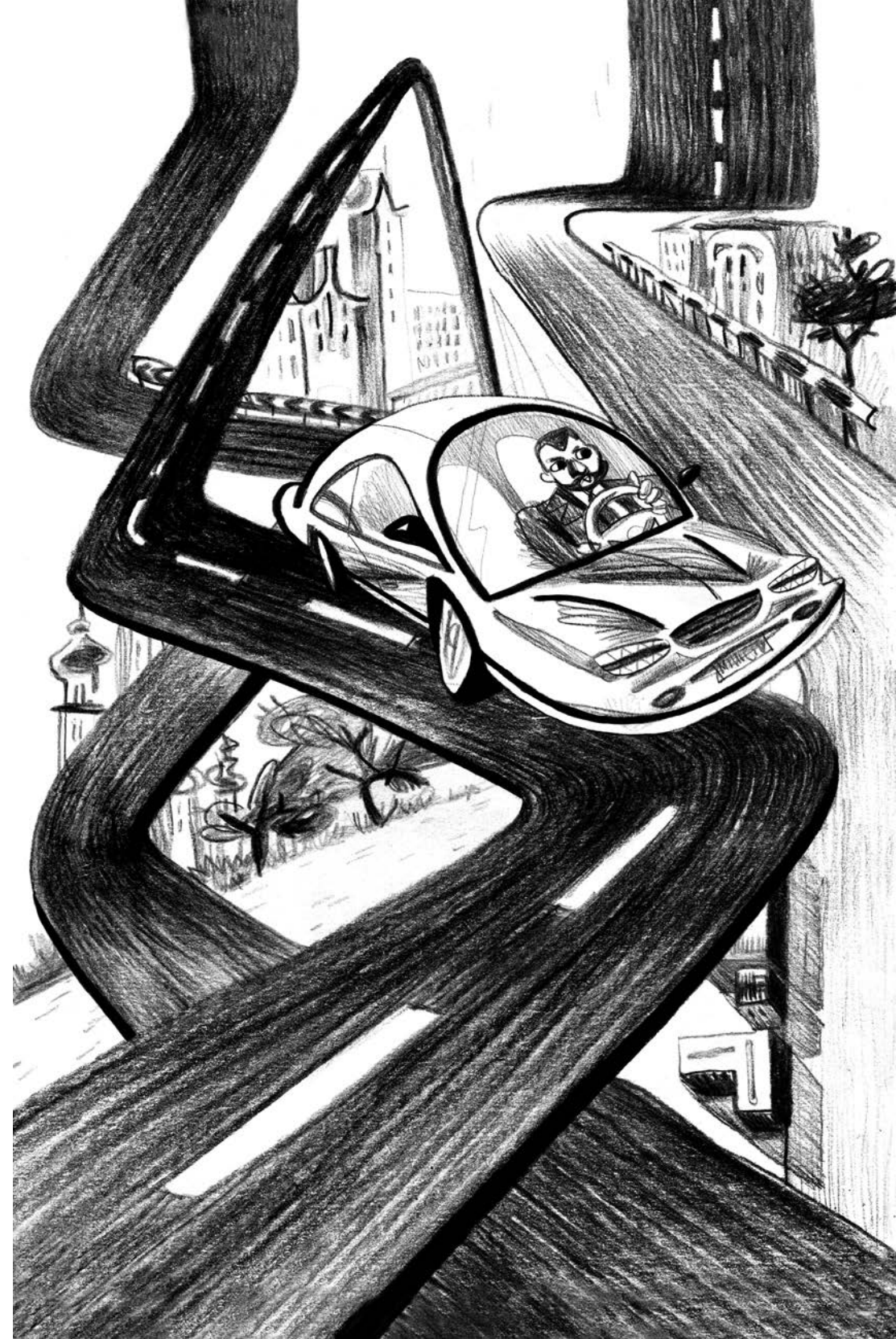
— Не знаю, — розводив руками водій. — Я не міг помилитися, жодного перехрестя чи з'їзду в бік не було. Чесне слово.

— Шановні гості, — почав міністр, — як бачите, дороги в нашій країні дуже швидкі та зручні. А зараз запрошую вас оглянути стародавнє місто... Житомир.

*
Делегація лишилася вдоволеною. До Києва повернулися так само швидко й майже непомітно. Але водію все-таки виписали догану. А в новинах дикторка розповіла про відкриття нової, дуже зручної дороги до Житомира.

*
Наступного ранку, щойно міністр транспорту прокинувся, йому зателефонував заступник.

— Пане міністре! Не знаю, що й казати. Нас просто засипали повідомленнями сердиті й радісні водії. Сердиті кричать, що замість Житомира опинилися у Львові. А радісні дивуються, що до Львова добралися всього за годину.

— До якого-такого Львова? — пробурчав міністр і подумав, що він іще як слід не прокинувся.

За годину міністр разом із заступником і великим натовпом журналістів знову стояв на початку нової дороги. Міністр із заступником сіли в машину, а позаду приєдналося аж три автобуси журналістів. І рушили. Треба сказати, що подорож була неймовірно приємною. За годину вся компанія стояла вже на площі Ринок, куди збіглося чималенько зацікавлених львів'ян.

— Поки що нічого сказати не можу, ми досліджуємо питання, — пробурмотів міністр перед телекамерами й почухав потилицю. — Чесно кажучи, спробуйте покататися по цій дорозі самі.

Увесь день із Києва до Львова й назад рухався потік автомобілів, заледве не утворюючи довжелезний затор. Але все одно кожен водій незчувся, як доїхав до Києва чи ж, навпаки, до Львова. За годину, а то й менше. Дехто встиг покататися між містами по кілька разів.

Проте наступного ранку, ще й не сіріло, міністр у слухавці знову почув стурбований голос заступника:

— Пане міністре! Моя теща скористалася новою дорогою та прибула до Львова — у неї там сестра. Заночувала, поснідала й хотіла рушити назад. Але дорога зникла! Тобто зникла у Львові, у Києві її початок досі на місці.

Пан міністр, як тільки перевдягнувся з піжами, знову вскочив у свою автівку та помчав до початку дивної траси. Там на нього вже, звісно, чекали журналісти.

Міністр прошмигнув повз журналістів і навіть не пригальмував. А за п'ятнадцять хвилин уже ступав на черкаську землю.

— Сьогодні дорога функціонує в режимі Київ — Черкаси, поки нічого більше сказати не можу, — оголосив міністр місцевим журналістам.

А наступного дня з Києва вже легко було дістатися до Харкова. Післязавтра шлях вів у напрямку Донецька. Післяпідзавтра — до Хмельницького.

З усього світу з'їхалися вчені. Вони розпитували робітників про нову технологію, але ті лише невиразно мимрили у відповідь:

— ...та так ото... поклав — то й тримається...

— ...а я насипав щебінь, лопатою та й лопатою...

— ...я, взагалі, тільки розмітку навів...

— ...дорога — то й дорога... будували — то й будували...

Словом, не вивідали вчені анічогісінько. Тоді вони обліпили дорогу, мов комашня. Щось переміряли, брали проби, розраховували, але знов упіймали облизня.

Тоді вчені влаштували чергування вздовж усієї траси. Дуже вже їх цікавило, як, чому й коли дорога змінює напрямок. Коли — це було відомо й так: о нуль-нульовій годині нуль-нуль хвилин.

А от «як» і «чому» тим часом залишилися без відповіді.

Прості ж українські громадяни залюбки користувалися перевагою нового дивного шляху. У засобах масової інформації, поряд із прогнозом погоди, з'явився прогноз дороги. Він справджувався приблизно на сімдесят відсотків. Тому, рушаючи, скажімо, до Ужгорода, завжди можна було опинитися, наприклад, у Одесі.

ВИНАХІД ПАНІ N.

Одного разу пані N. перед тим, як піти на пляж, намазалася захисним кремом.

Ні, не так.

Одного разу пані **eH** перед тим, як піти на пляж, намазалася захисним кремом.

Знову не так.

Одного разу пані **Ен...**

Хто така, до речі, ця пані?

Може, її звать **Емма Ніж?**

Чи — **Евридика Невмивака?**

Чи **Енка, Ен**нуса, **Енга, Ен**нослава, **Ен...**

Бачите, як складно.

Підозрюю, що вона може виявитися навіть пані

Енгаморіладувомакою.

Чи **ееее...** пані **Ні**ною. Або **еєєєє...** пані **На**дійкою.

Тому, погодьтеся, значно простіше називати її просто Ен.

Чи N.

Тому *одного разу пані N. перед тим, як піти на пляж, намазалася захисним кремом.*

Крем був дорогий, непроникний. Він ліг на ніс, лоб, руки, плечі, шию та боки пані N. рівним білим шаром.

«Усе це добре, — подумала пані. — Я тепер зможу як завгодно довго пектися на сонці й не почервонію, як рак».

Вона приміряла перед люстерком дуже червоний капелюх із дуже великими крисами, на ніс причепила темні окуляри.

І тут пані N. замислилася. У неї було два купальники: жовтий і зелений. І дві пари літнього взуття: модні фіолетові босоніжки та зручні помаранчеві шльопанці.

Фіолетові босоніжки натирали мозоль на великому пальці лівої ноги, тому пані N. взувала їх лише по суботах, коли йшла до піцерії з подружкою, пані D. *(Не будемо уточнювати імені, а то ця історія не закінчиться ні завтра, ні післязавтра, ні навіть у вівторок. Гаразд?)*

Піцерія мала фіолетові столики, фіолетові скатертини та клумбу фіолетових квітів при вході. Щосуботи пані N. діставала із шафи фіолетову сукню, яка без босоніжок, що натирали мозоль на великому пальці лівої ноги, зовсім не мала сенсу.

Сьогодні, по-перше, не субота.

По-друге, пляж будь-якого літнього кольору, лише не фіолетового.

Тому чудова фіолетова сукня лишилася в шафі.

І, на радість пані N., модні фіолетові босоніжки теж.

— Якщо я вберуся, скажімо, у зелений купальник і помаранчеві шльопанці, — міркувала вона, — а на голову одягну дуже червоний капелюх, а крім того, матиму білий ніс, щоки та плечі, — то будь-яка стрічна пані R. *(про те, хто така R., мовчимо, і навіть не згадуємо, ми ж домовилися)* скаже: «Ой, ви тільки погляньте! Пані N. нині вирядилася, як справжнісінька папуга».

А якщо взяти жовтий купальник і помаранчеві шльопанці, і дуже червоний капелюх — то наче й нічого. От якби ж не білий ніс, білий лоб, білі руки, білі плечі, біла шия та зовсім білі боки!

Пані N. прискіпливо оглянула своє відображення в люстерку та сказала:

— До таких кольорів пасує помаранчевий крем. Або, наприклад, червоний. — Вона подумала ще трошки й додала: — Червоний у жовту смужечку був би ідеальним.

На щастя, пані N. працювала Великою Начальницею. Тому вона просто набрала номер Меншого Начальника.

— Добрий день, шановний пане S., — мовила вона. — У мене є геніальна ідея! Наша фабрика випускатиме кольорові сонцезахисні креми.

— Вибачте, дорога пані N., але це неможливо. Жодна розумна жінка не купить собі такого, і наша фабрика збанкрутує, — відповів їй пан S. *(Про імена ми, як уже домовилися, мовчимо. Кому ж у край кортить дізнатися, як звуть пана S., то потерпіть, будь ласка, до кінця історії.)*

— Я куплю собі десять тюбиків, — відрізала пані N. — Вважаєте, я нерозумна?

На такий поворот дискусії пан S. лише закліпав очима, і фабрика налагодила випуск зелених, жовтих, синіх, просто червоних і червоних у жовту смужечку сонцезахисних кремів.

На подив пана S., за кремом вишикувалися черги.

Незабаром довелося додати фіолетову, рожеву, вирви-око-срібну та чорну лінії.

А ще через місяць під воротами фабрики відбувся короткий, але сердитий мітинг чоловіків. Чоловіки обурювалися, чому все найліпше у світі дістається жінкам, а вони й досі не мають колючого сонцезахисного крему, що так би пасував до легко невиголоєної бороди.

Не варто й казати, що пані N. була подвійно задоволена:

— по-перше, тепер до будь-якого купальника пасували її шльопанці,

— і, по-друге, із просто Великої Начальниці вона стала Великою Начальницею-Мільйонеркою.

А тепер для тих, хто ледь дотерпів до кінця історії, бо дуже-дуже хотів дізнатися про імена.

Пані D. звати просто: Даринка. Вона любить усе дарувати, тому не дивно, що має багато подруг. Щосуботи пані N. і пані D. обмінюються маленькими сувенірчиками, і це їх страшенно тішить.

Пані R. — це Ростислава, або Ростя. Батьки назвали її так, бо, ледве вискочивши із маминого животика, дівчинка почала хутко рости — й уже за три тижні перегнала старшу сімнадцятилітню сестру. А припинила рости вона одразу, щойно стала на два сантиметри вищою од тата. «Цього мені досить для веселого та довгого життя», — подумала тоді малючка. І справді, такою вже й лишилася.

А от як звати пана S., ніхто до пуття не знає. Щодня на роботі він представляється інакше: то паном Сашком, то Святославом, то Соломоном. Єдине постійне в цьому списку: всі імена мають починатися на літеру S. Іноді вони повторюються, але не частіше, ніж раз на два місяці. Тому подеколи Менший Начальник відзивається на зовсім уже химерні ймення: пан Серпантинокидайло чи пан Сосискаус.

Пані N. звати Natalka.

А тепер уже все.

Історія закінчилася.

Я більше нічого про неї не знаю.

Якщо вам дуже цікаво, що далі, — то вигадуйте самі.

Пес розплющив одне око й заплющив знову.

— Коти значно крутіші за собак! — продовжила втілювати свій план есемеска.

— Гррррр, — озвався пес. Але не встав із м'якої трави.

— Пси — малявки! Пси — гавкучі великі миші! А коти — круті! — не здавалася Соломійка.

— Грррррр. Грррррррр. Грррррр, — сказав Халабуда, встав, розім'яв свої волохаті лапи, обернувся й пішов геть.

✱

Тоді есемеска вирішила звернутися до перукарні.

— Прошу вас, обстрижіть мені хвоста! Хочу бути коротшою, — попрохала вона.

— Та будь ласка! — перукарка взяла довгі блискучі ножиці, примірилася й миттю відчиркрижила зайве.

Тепер Соломійка завершувалася на

«...і отже, відтоді я зовсім не їм морозива, навіть із шоколадом»...

«Набагато краще», — подумала есемеска й умостилася перепочити в найближчому смартфоні. Та задрімала.

✱

Прокинулася Соломійка від того, що у бік щось штрикало, голова боліла, а хвіст затерп.

— От же ж халепа! Я, здається, знову підросла. Ще трошки, і телефон лусне.

Помалу, пригинаючи спинку та втягуючи живіт, Соломійка таки вислизнула назовні й нічого не розтрощила.

Фух!

Есемеска зажурилася. Вона була на широкій вулиці, поруч поспішало багато людей. У кожної людської істоти в руках блимала така затишна, така кольорова хатка. Малі есемески шмигали туди-сюди між телефонами, і лише Соломійка не мала де навіть перепочити. Вона стала зовсім бездомною...

Соломійка сіла на лавочку, зайнявши її всю, та й заплакала.

✱

І тоді сталося головне.

До лавочки підійшов фей. Не те щоб дуже казковий: ні крилець, ані чарівної палички, ні, як ви розумієте, довгої сукні він не мав. На вигляд фею було років сім. Йому бракувало двох молочних зубів, усіяких же рогаток і камінчиків натомість було забагато.

— Не плач, — сказав він. — Я — Великий Фей! Я перетворюю кого завгодно на що завгодно. Обирай, ким хочеш стати.

— Хочу людиною!

— Ну це вже занадто! — обурився фей. — Обирай, але не нахабній.

Есемеска замислилася.

— Тоді перетвори мене, будь ласка, на дурненького смайлика. Бажано з висолопленим язиком. Я перескакуватиму з телефона в телефон, хвоста ж якраз не буде. А без цього триклятого хвоста я поміщуся скрізь! Головне — не забудь про язик. Він мусить теліпатися, як випрані плавки на шворці.

— О, таке я можу. Дурненькі смайлики вдаються мені дуже добре, — зрадів фей і хутко промовив закляття:

*Хвостовідпадайлик,
в бублик закругляйлик,
ти — тупенький смайлик!*

— Ги, — промовив смайлик Соломій та перекотився справа наліво, а тоді зліва направо.

Котилося йому добре. Зручно.

— Ги! — радісно вигукнув смайлик і перевірів, що язик працює та правильно теліпається.

— Ги! — підскочив кілька разів на різну висоту, як каучуковий м'ячик.

— Дуже милий беззубий фею! Навіть не знаю, чим тобі віддячити! — Соломій показав язика та зник у найближчому смартфоні.

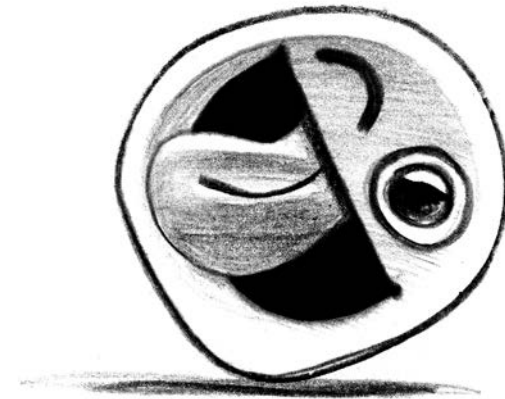
*

— Ги! — промовив фей, побачивши, як у пузатого окуляристого дядька — власника смартфона — округлилися очі від здивування.

— Ги! — сказав дядько сам до себе й потайки витяг жуйку з кишені.

— Ги-ги-гиіііі! — донеслося здалеку — із мобілки довготелесої бабці, котра вела пуделя на повідку.

— Гав! Гав! Гав! Ги! Ги! Ги! — загавкотів пудель і весело помчав до кицьки, волочачи за собою бабцю.

ПРИГОДИ НЕ КЛИМА

Був собі хлопчик, і звали його не Клим. Може, Іван, може, Марко або й Антон. Але точно не Клим. Його мама звалася Юля. Його тато був Микола-Максим. А от старша сестра — або Софійка, або Настя, не пригадую.

Не Клим із сім'єю мешкав на не першому поверсі не в Києві. З його не першого поверху було видно дуже далеко. Тому коли Настя чи Софійка поверталася з музичної школи, не Клим бачив її ще від повороту та встигав охайненько заховати на місце всі сестрині речі. Ніби не Клим ніколи їх і не торкався ані на хвильку!

У не Кліма був не кіт, і він гавкав. Із не котом доводилося щодня гуляти зранку й увечері. Оскільки батьки Юля та Микола-Максим були зайняті, а старша сестра Софійка чи Настя — дуже зайнята, гуляв із не котом переважно не Клим.

Проблема була не в тому, що на першу прогулянку доводилося виходити о шостій ранку. А в тому, що не кіт, на відміну від просто kota, не закопував свої какульки. Він лишав їх просто на асфальті! І не Кліму щоразу доводилося їх прибирати. Бо ж не Клим, а також уся його родина, окрім не kota, дуже переймалися чистотою свого міста.

Тож не Клим, ведучи на повідку не kota, в іншій руці тримав торбинку з рукавичками та паперові пакети-

ки для того, про що краще не мовити в порядному товаристві, особливо за столом, особливо якщо порядне товариство сидить не за письмовим столом, а за обіднім.

І так було щоразу.

Окрім одного дня, коли не Клим спустився на ліфті зі свого не першого поверху, відійшов від дому на не одну зупинку трамваю та раптом усвідомив, що не kota він веде правою рукою. А от не правою рукою він нічого не тримає. Тобто, іншими словами, усього того, чим прибирають щось, про що ліпше мовчати, нема.

І це ще не все. Збій у розкладі дня містив не одну помилку.

Річ у тому, що перед тим, як причепити повідок до не kota, не Клим розпочав свій шлях не зі звичного місця. Нормальний перебіг подій мусив би бути таким: прокинутися, умитися, перевдягтися, зайти на кухню, випити склянку соку, покликати не kota, насипати йому їжі, прив'язати не kota, взяти рукавички й пакетики, вийти з квартири, сісти в ліфт і поїхати не вгору. Бо більшість тих, хто мешкає на не першому поверсі, лінуються йти пішки.

А вийшло отак: прокинутися, умитися, перевдягтися, зайти в кімнату Софійки чи Насті, почати комп'ютерну гру, прогнати голодного не kota, нагодувати його печивом із потайного сховку сестри, прив'язати не kota, сісти в ліфт і поїхати не вгору. Бо більшість тих, хто мешкає на не першому поверсі, навіть за виняткових обставин лінуються йти пішки.

От якби старша сестра, Софійка чи Настя, не поїхала на гастролі зі своїм музичним гуртом, створеним не в стінах музичної школи, тоді б нічого й не сталося. Не Клим не мав би спокус, а почав би день правильно: прокинутися, умитися, перевдягтися... Далі не буду, бо вже бачу скислі фізіономії читачів, які не люблять повторів, а якщо й читають їх, то лише з чемності.

Отож, коли не Клим зрозумів, що вертатися пізно, а йти додому рано, то роззирнувся навколо. Разом із не котом вони були посередині парку. Оскільки годинник показував приблизно шосту годину сімнадцять, посередині парку, куди не глянь, істотами були тільки він та не кіт. Решта дерев, ліхтарів і лавочок не були схожі на тих, хто підглядає, залишив чи не залишив не Клим какульки свого не kota посередині парку. До речі, парк був розташований посередині міста, а місто — майже посередині країни, що додавало рішенню не Кліма додаткової ваги. Можна сказати, посередині країни він стояв і думав, як вчинити, коли станеться неминуче.

І от воно сталося. Неминуче лежало посередині асфальту посередині парку посередині міста посередині країни.

Не Клим роззирнувся. Парк був великий і пустий. Щоправда, із дечим неприємним посередині. І так. На жаль. Як це не прикро мовити. Як не сумно про це говорити. Не Клим потягнув за повідок не kota та залишив дещо неприємне посередині парку майже посередині країни.

Додому не Клим повернувся злий і ще голодніший, аніж мав бути, бо забута склянка апельсинового соку

досі стояла в холодильнику. Адже як ви пригадуєте, не Клим вчинив помилку, коли розпочав свою подорож не з кухні, де був сік, а з кімнати Софійки чи Насті. Не кіт, до речі, також був голодний, але не настільки, як хлопчик, бо, як пам'ятаєте, він скуштував печиво з потаємного сховку не Климової сестри.

Голоднуватий не кіт, замість влягтися на дивані після прогулянки, прокрався на кухню, де посередині кухні був стіл, а посередині столу стояв не Климів сніданок. Не кіт посунув носом кришку посередині столу посередині кухні — і не лишив ані крихти від того, що мало бути сніданком не Кліма.

Коли не Клим це побачив, то з голоду й смутку знову пішов до кімнати Софійки чи Насті. Він заліз у її потаємний сховок і знищив не лише решту печива, а й усі цукерки. Такий був засмучений. Не Клим доїдав цукерки та навіть не дивився в бік вікна свого не першого поверху. І тому не помітив ще з повороту, як поверталася не із музичної школи його сестра Софійка чи Настя. Яка й застала не Кліма у власній кімнаті — з обгортками, під якими були відсутні цукерки та печиво.

— Настю, пробач! — з переляку вигукнув не Клим.

— Я — Софійка, — розлючено відповіла вона. — І це моя кімната. І це були мої цукерки. І моє печиво.

Що тут скажеш. Єдине добре з усієї цієї історії: ми тепер точно знаємо — сестру не Кліма звать не Настя.

Утім, це ще не все.

Не Клим, вражений наслідками першої помилки, що завела його замість кухні до не Настиної кімнати, вирішив: хто, як не він, мусить повернути світ до рівноваги?

Для початку потрібно було відновити правильний порядок дій.

Не Клим повернувся до ліжка. Заплющив очі. Розплющив очі. Тепер треба було прокинутися, умитися, перевдягтися, зайти на кухню, випити склянку соку, покликати не kota, насипати йому, злодюзі, їжі, прив'язати не kota, взяти рукавички й пакетики, вийти з квартири, сісти в ліфт і поїхати бодай кудись. Бо навіть коли світ перевертається з ніг на голову, більшість тих, хто мешкає на не першому поверсі, лінуються йти пішки.

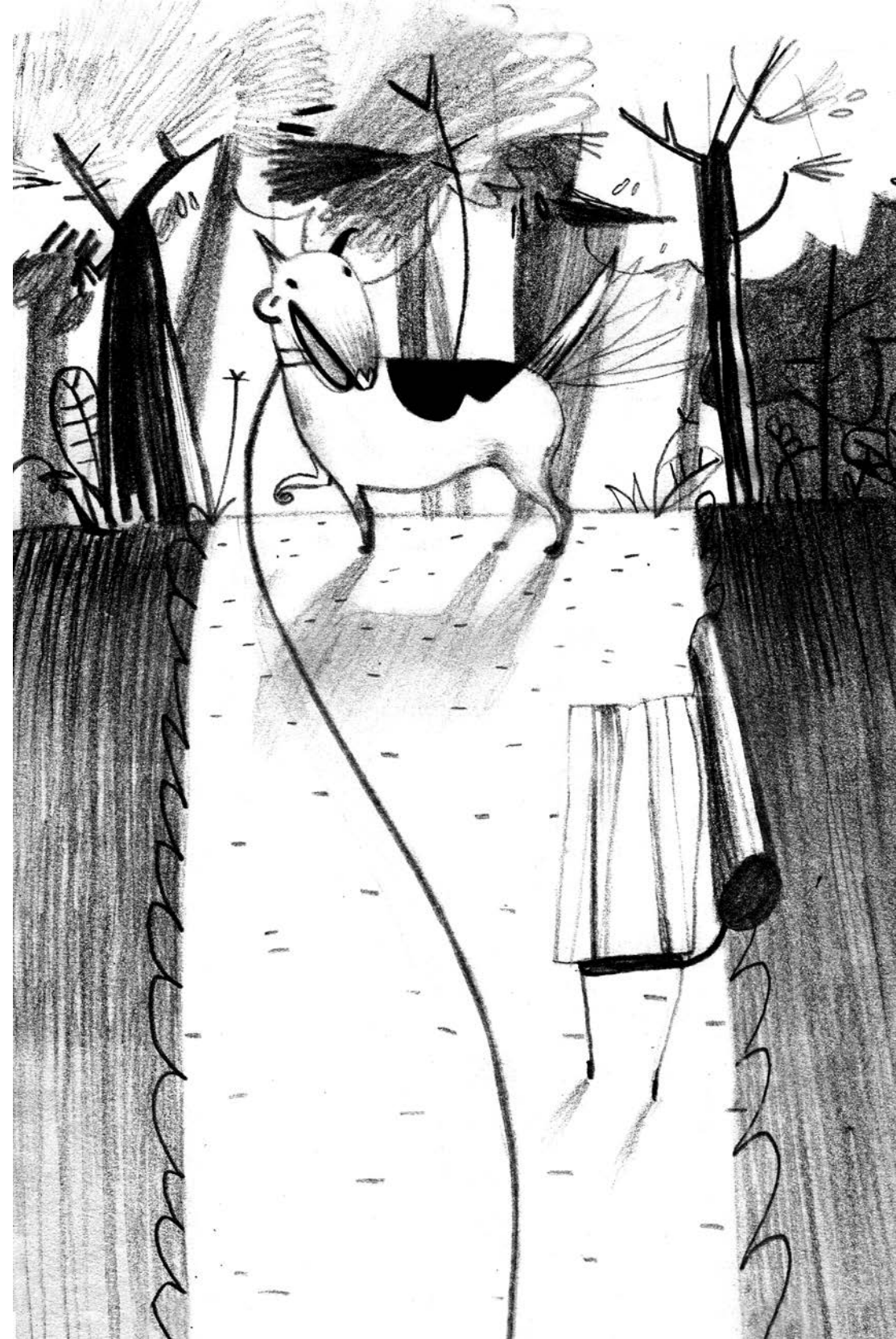
Дарма що на годиннику була не шоста ранку. Інколи час менш важливий, ніж рішучість головного персонажа історії, наприклад, хлопчика, якого звали точно не Клим.

Окрім катастрофи із сестрою, сніданком та розпорядком дня, найбільше гризла душу не Кліма залишена на асфальті какулька. Адже він, попри невдалий початок дня, як і вся його родина, окрім не kota, дуже переймався чистотою свого міста.

Тому не Клим пройшов не одну зупинку трамваю, тримаючи в правій руці повідок зі щасливим двічі вигуляним і нагодованим не котом, а в не правій — пакетики й рукавички, та знову опинився в парку.

Парк був великий і вже не пустий, бо крізь нього майже всі істоти, окрім не Кліма й не kota, поспішали у справах. І всі вони посередині парку, що посередині міста, що майже посередині країни, намагалися не вступити в неминуче, яке й досі лежало на асфальті і смерділо.

Не Клим підійшов, охайно прибрав неминуче та викинув його до найближчого смітника. І зважаючи

на те, що парк був розташований посередині міста, а місто — майже посередині країни, це надало вчинку не Кліма додаткової ваги.

Коли не Клим повернувся додому, мама Юля й тато Микола-Максим прокинулися і були зайняті. Сестра, яка виявилася не Настею, а Софійкою, була дуже зайнята. Двічі вигуляний і погодований не кіт щасливо розмахував хвостом.

Не Клим підхопив свій рюкзак і побіг туди, куди зазвичай ідуть, мчать, тупцяють чи повзуть сонні діти. Він рухався не повільно та думав, що ввечері, коли сім'я зійдеться за столом, Софійка не пам'ятатиме про цукерки. А якщо — так — пам'ятатиме, то й він — так — зуміє якось її задобрити.

Головне, що світ, хоча й із другої спроби, запрацював правильно. А посередині парку посередині міста посередині країни вже нічого не смерділо.

ПРО МОРДОЧКИ

У їжачихи Ганнусі Петрівни скипіло молоко. Воно висунуло з каструлі кудлату голову, роззирнулося — і з радістю заплескало великими білими лапами по плиті.

Сама Ганнуса Петрівна вовтузилася в сусідній кімнаті, натягуючи памперс наймолодшому Арнольдiku. Двоє середульших таки розблокували мамин телефон і про щось жваво базікали з мурахоїдом Олексою, далеким американським родичем. А найстарша Евеліна дохрумувала потаємні запаси домашнього шоколаду.

Арнольдик якось вивернувся, утік під софу та зачаївся. Ганнуса Петрівна усвідомила ситуацію, всі завдані збитки — і гірко заплакала. Проплакала вона сорок дві хвилини двадцять секунд, а тоді встала й рішуче набрала номер няні.

— Усе, я перевтомилася, — мовила вона. — Приїздіть негайно. Мені треба піти десь без дітей. Наприклад, до салону краси.

У салоні краси «Нова мордочка» їжачиху радо зустріли дві білочки-близнючки. Одна хутенько заторохкотіла лапками по клавіатурі, записуючи про Ганнусю Петрівну все-все: і як звати, і на якому поверсі нори мешкає, і що любить поїсти. А друга,

вбрана в ошатний халатик, повела її до кабінету, усмінулася, чепчика одноразового на голочки натягла та в зручне крісло запросила.

— Зроблю я вам, — каже, — маску молодильну. А звати мене Іруся.

І так уже заходилася робити! І з того боку підійде, і з цього, то кремчиком мазне, то листочком накриє. Ягідку ожини прикладе, ягідку калини притулить, шматочком ананаса носик змастить. Та все оповідає, яка Ганнуся Петрівна прегарна нині стане — на весь ліс красуня! Лежить їжачиха, солодко потягується, усміхається.

«А що, — думає мрійно, — годі вже, нагосподарювалася! Час і про себе подбати. Накуплю суконь — гору. Ні, дві гори з половиною. До фітнес-клубу «Пеньок» запишуся. У ніздрю сережку вставляю — осяйну, як сорочі скляночки, а на лапці оленятко витатую».

Аж ось уже останній листочок Іруся знімає та люстерко підносить.

— Ой, що це! — злякалася їжачиха й од несподіванки аж очі протерла. Лапки як лапки, голки як голки, а мордочка... білоччина.

— Як що? Та ж молодість! Ані зморщечки, ані плямки, шерстка гладенька, руденька, як сонце вранці. Брови я вам вищипала, носик підвела, казала ж — красуня будете на увесь ліс! — усмінулася Іруся. — Узагалі то, я вам наймодніший варіант підбрала, — вела далі близнючка. — Утім, клієнти різні бувають, часом невдоволені, ми ж розуміємо — на колір і смак звір ласий не всяк. То можу переробити десь... — і зиркнула у календарик на стіні. — У вівторок — бобриха,

у п'ятницю — зайці, потім свята, потім на гриби поїду... Тижнів зо три почекаєте?

І підсунула Ганнусі Петрівні каталог. А там морди білочок: і продовгуваті, і кругленькі, і лисі, й волохаті, і назелено фарбовані — словом, різні.

— А що, іншого немає? — зітхнула їжачиха.

— Чого ж немає? Ще останнім часом просять крокодилячу морду зробити. Це, щоправда, дорожче...

— Ой ні, ні, — вигукнула Ганнуса Петрівна. — Хай уже, як є. Мені... мені подобається.

— А коли подобається, буде вам подоба ось ця, — підморгнула білочка Іруся хитренько та виписала рахунок хутенько.

Ганнуса Петрівна йшла поволеньки стежкою додому та до стрічних звірів приглядалася. Ось хом'як покотив візок із немовлятком. Ось пара лелек прочимчикували. Вовк біг прудко, сварився по телефону й кудись припізнювався. У кого шерсть, у кого хвіст, зуби чи пір'я — все, як має бути. А от морди — геть усі білоччині!

— І чому це я така дурна була — нічого не помічала? От що значить у хатніх турботах угрузнути, на звірі не виходити, себе занедбати!

Ганнуса Петрівна розправила голочки, підняла носика догори, усміхнулася і, впевнено карбуючи сліди на піску, попрямувала далі. А з найближчого віконця їй привітно помахала лапкою сусідка — зайчиха Настя, у котрої під довгими-довгими вухами сяяла зелена крокодиляча мордочка.

ВІЗИТ ДО ЛІКАРЯ

Дівчинка Віка чхнула:

— Апчхи!

А тоді ще раз:

— Апчхи!

А потім ще тричі. Отак:

— Апчхи! Апчхи! Апчхи!

Цього було досить, щоб мама занепокоїлася. Останнім часом із її дитиною щось ішло не так.

Бувало, бавиться, наприклад, Віка, чи переписує домашку з історії, аж — клац! — із очей раптом бризкають сльози, повіки спухають, а з носа як потече, лише хустинки встигай жмакати.

Тепер мама не купувала морозива, замикала вікна та примушувала всіх їсти кислі лимони. Звісно ж, сім'ї це досить швидко набридло.

Тому тато взяв Віку за руку і повів до лікаря.

Старенький лікар уважно обдивився дівчинку й попросив пригадати три випадки, коли їй було погано. Тато з донею розповіли таке:

Випадок перший.

— Одного разу я каталася на лижах, і мені було весело, — почала Віка. — Я підіймалася вгору та спускалася або падала вниз. І все було однаково добре. Потім війнула хурделиця, і стало ще краще. А потім найближче дерево, присипане снігом, нагадало білого дракона. І щойно я про це подумала, то захворіла.

— Угу, угу, — сказав лікар, — продовжуйте.

Тоді тато розповів *випадок другий*.

— Ми з Вікою пішли в кіно — дивитися 3D-мультик. Сіли в крісла, начепили окуляри. Усе було чудово, аж поки на екрані не зашипів дракон. Віка розічхалася так, що заважала глядачам. Нам довелося терміново повертатися додому.

— Умгу, умгу, — гмикнув лікар і протер окуляри. — Здається, я вже здогадуюся, в чому річ. Яка третя історія?

Випадок третій.

— Це було тиждень тому, — мовила Віка. — Я шукала собі реглан, походжала торговельним центром, час від часу щось приміряла. Знайшла один, такий гарненький, ясно-зелений. Але не встигла його взяти в руки, як...

— Перепрошую, — втрутився в оповідь лікар, — на реглані був дракон?

Віка з подивом глипнула на нього.

— Саме так. Великий, зі стразиками... Апчхи! — не договорила вона.

— Зрозуміло. Тепер проведемо невеличкий експеримент.

Лікар підійшов до шафки з прозорими скляними дверцятами. Як і в багатьох медичних кабінетах, там лежало кілька іграшок, щоб відволікати маленьких переляканих дітей. Віка, звісно, була велика та смілива, але те, що вона побачила, змусило її збліднути. Із носа дівчинки миттю потекли прозорі шмарклі, очі засльозилися. Віці стало холодно й незатишно.

На долоні в лікаря лежав маленький пластиковий дракончик.

— Усе, цього цілком досить, — сказав лікар і заховав іграшку назад углиб шапки. — У вашої дитини, — звернувся він до тата, — класичний випадок алергії на драконів. Відтепер мусите оминати місця, де потенційно можуть бути дракони. Перевіряйте, чи нема їх у мультиках, книжках, на малюнках. Уникайте скелястих печер. Подорожуючи, зважайте на місцеві легенди. Наприклад, у Кракові не раджу навіть підходити до Вавеля! До Китаю теж їхати не слід. Та й у нас, в Україні, обходьте Змієві вали. До річі, розмовляючи про цих істот, краще називайте їх непрямо, — додав лікар, помітивши, що Віка дедалі частіше терла очі.

Тато з дівчинкою похнюпили носи.

— Не журіться, — спробував підбадьорити їх медик. — Звісно, неприємна хвороба, але не смертельна. Якщо вас це втішить, то розвивається вона лише в осіб, предками яких були принцеси. І що сильніше виражені ознаки, то більше принцес було в роду. У тебе, Віко, схоже, із добрий десяток коронованих прапрабабць.

— А є якісь народні методи лікування? — запитав тато.

— Є один, наукою не підтверджений, але, кажуть, допомагає. Треба роздобути десь золоту корону та по півгодини в день її одягати. Краще натщесерце. До річі, якщо дитина, скажімо, йде на день народження та підозрює, що на вечірці буде торт у вигляді дракона, не біда. На такий випадок я вам випишу рецепт.

Лікар дістав папірчик і щось нашкрябав, як завжди, нерозбірливо. Можна було прочитати ЖАБОТИД, а можна й ТОРТОКУСЬ.

— Ось, тримайте, — простягнув він, — ПРИНЦЕСІН. Вживати профілактично по 2 таблетки перед імовірною зустріччю з драконом. Запивати чашкою какао.

Віка зітхнула.

— Я розумію, спершу все це звучить дуже сумно. Спробуй змиритися, дівчинко. Таке воно життя, неідеальне, — лікар поплескав її по плечу. — Я от, до прикладу, відмалку мучуся з алергією на велосипеди. Ну, звук якимось, притерпівся з часом. До річі... АААААПЧХИИИ! А на чому ви до мене приїхали?

ЧХИИИ...

ДУЖЕ СУМНА ІСТОРІЯ

Розповім вам одну дуже сумну історію... (ви ще тут?).

Агов, я розповім вам одну надзвичайно сумну історію... (ви й досі тут?).

Слухайте, я збираюся розповісти вам найсумнішу історію на світі... (ви впевнені, що хочете її чути?).

Тоді так:

я розповідаю вам неймовірно, невимовно, надзвичайно сумну історію. Якщо ви, коли до кінця дослухаєте, розреветесь, то я, вибачте, не винна.

Я ПОПЕРЕДЖАЛА!

*

Миша Данилко був непомалу лякливим. Уві сні йому марилося, як сусідський кіт Швабра робить із нього бутерброд, заправляючи кетчупом і посипаючи італійськими травами з пакетика. Коли Данилко прокидався, то дрижав од кожної тіні, яка хоч злегка нагадувала чотирилапу істоту.

Інші миші як миші: кого з'їдено — з'їдено, кого наполохано — наполохано, а решта живуть собі помалу. Данилка ж ні на мить не полишала думка: це ж мене, малесенького, схрумають, а хвостик виплюнуть. І лежатиме він на пісочку, хвостик без мене, і сум великий настане на світі.

Тож сидів Данилко в ситі, мислив, як собі раду дати: щоб і миші цілі, і коти ситі, й од страху не ридати. І якоїсь миті надумав.

— Клин клином вибивають, а страх страхом виживають. Замаскуюсь-но я під kota! Навчуся нявчати — навіть інших зможу навчати. Відрощу пазурі, зуби нагострю. А щоб ніхто не подумав, буцімто я досі малий нещасний гризунець, зміню раціон: відсьогодні геть пшоно, зернинки геть — ловитиму мишей і жертиму їх.

Про «миші цілі» призабув трохи, що й не дивно — хто з нас утілює свої плани до кінця?

Спершу котяче побратимство придивлялося до нового обшарпаного котиська з підозрою: надто вже воно якесь дрібне та облізле. Та й мордюю, сором мовити, на гризуна подібне.

Але Данилко даремно часу не гаяв: мишей гамав, куди тим котам. Тож незабаром підріс, погладшав, шерстю блискучою уквився — і здобув певний авторитет у товаристві. Уже його й на нічні бійки звать, і молоком пригощають, і Данилом Мурковичем величають. А одного разу кіт Швабра навіть покликав на іменини.

Аби хто знав, як на Мурковича, буває, страх на-кочується: то од хвоста котячого, свого ж, то од кігтів гострих, своїх же. Зазирає тоді до люстерка, вдивлявся пильно та заспокоювався: усе менше мишачого було в його рисах.

— Настане день колись, — мріяв, — геть зникне страх із мого серця, а кров мишача — з мого тіла.

І щоб день той жаданий наблизити, ще спритніше полював, іще гучніше муркотав, хвостики родичів колишніх до смітничка скидаючи.

Швидко мишка ловиться, та не хутко оповідка мовиться. Сто сторінок казки минуло, аж поки мрія Мурковича втілилася остаточно та незворотно. Прокинувся якимось він уранці, ледь у джинси вліз (так погладшав відтоді, як ми почали за ним стежити), умився лапкою і — за звичкою — до люстерка. А там — кіт! Стовідсотковий. І спереду, і ззаду, і збоку, і за вушком, і на спинці. Зиркнув на кігті — не страшно. На хвоста — та анітрошечки ж! На портрет Швабри на столі — приємна така мордяка, чистенька, вилизана, мило оку дивитися. Побіг аналіз крові здав — а йому й результат: кров червона, котяча.

— Уррррррааааааа! — заволав Данило Муркович. — Тепер заживу! З'їжджу у відпустку, на базар. Там сметанки — завались, ковбаси — жери не можу. Потім до якоїсь бабці у прийоми попрошуся... Спатиму на дивані, жертиму котлети й дозволятиму чухати себе за вушком... Аж он і друзі мої йдуть, погуляємо, поверещимо зараз, молочка...

— Що за гладка миша в костюмі Данила Мурковича, — здивувалися котики, коли підійшли поближче. — Як ловко в тілі kota заховалася! І куди ми дивилися, як туманом очі заліпило було. Оце сніданок!

І дружненько так, дружненько накинулися та схрумали Данилка. А хвостик викинули на пісочок. І сум великий настав на всьому білому світі.

Ну що — таки ревете? А я попереджала.

СПІВОЧЕ МАЛЯТКО

*

Це Малятко нічим не відрізнялося від інших малят. Воно плямкало губами, багато усміхалося й лізло в усі можливі шкоди. На пляжі бавилося м'ячиком, а вдома вовтузилося під пледом. Шапочку вдягати не любило, а будувати халабуди — так. Смикало маму за волосся й перелазило через сонного тата.

Словом, усе як зазвичай. Усе, окрім одного: Малятко ніколи не співало.

Навіть коли мама мугикала пісеньку.

Навіть як тато вмикав музику на повну силу.

Навіть наодинці з собою (батьки підглядали у шпарку).

Узагалі — ніколи!

*

Якось батьки взяли Малятко на великий вуличний концерт.

Воно пильно дивилося, слухало, але жодного разу не розтулило рота.

*

Ви, певно, подумали: чи добре чуло Малятко та чи слухався його язик? Так от, мушу запевнити — із язиком якраз усе було гаразд. Замовкало Малятко лише у двох випадках: коли жувало або коли його просили поспівати. Перепрошую, у трьох — ще коли спало. Решту часу воно лопотіло всілякі більш чи менш важливі дурниці.

Маляткові вуха теж працювали незле:
одного разу воно підслухало шепіт через дві стіни;
а другого — вчуло карусельку, розташовану за п'ять
кілометрів.

То, може, Маляткові, як кажуть, «слон на вухо на-
ступив»?

Цить! Озирніться навколо: бачите слона поблизу?
Ні? Тоді вам дуже пощастило.

Ніколи-ніколи не кажіть цього про слонів! Жод-
на порядна велика тварина не наступить на мале
та слизьке вухо, коли можна пройтися по зручному
газону поруч. Запам'ятайте раз і назавжди: можливо,
у якісь неозорі часи, коли на світі ще не було газонів,
така халепа й могла трапитися. Але тільки не зараз.

Тепер повторіть:

СЛОНИ ТОПЧУТЬСЯ ЛИШЕ ПО ГАЗОНАХ!

А ще по тих, хто посміє їх несправедливо звинув-
ватити.

«То що ж трапалося з Малятком?» — думаєте ви за-
раз дві хвилини, поки читаєте цю оповідку. А батьки
думали постійно.

І вирішили повести крихітку на дискотеку.

На дискотеці Малятко скакало на одній нозі посе-
редині залу із міцно-преміцно затуленим ротом. Аж
поки батьки не вирішили, що йому ранувато та піз-
нувато.

Ранувато лягати спати та пізнувато за віком.

Чи навпаки.

Тих батьків не розбереш, особливо коли вони
тягнуть за руку дитину крізь натовп, що скаче, реве
та співає. І батьки такі злі й зосереджені, а мама ще
й покрикує:

— А де наш м'який ведмедик? А де пляшечка
з молоком? А ДЕ КЛЮЧІ ВІД МАШИНИ?

Ще батьки спробували музичну іграшку з пісень-
ками.

Малятко понатискало пальчиками всі кнопки, по-
слухало, а тоді скрушно зітхнуло і сховало забавку під
диван.

Тато з мамою взялися щовечора мугикати — усе,
що вміли: «Ой ти, котку сірий», «Yellow Submarine»
та Гімн України.

І хоча вони дуже старалися, це не допомогло.

Зрештою, батьки подумали, що невміння співати —
не найгірше, що може бути з дитиною, і заспокоїлися.
І от тоді...

Одного разу мама увійшла до кімнати й завмерла
від несподіванки: Малятко співало! У нього був диво-
вищий оперний голос! Звуки здіймалися і спадали,
і неможливо було наслухатися цієї краси.

Якоїсь миті, коли Малятко взяло особливо високу
ноту, а мама вже пустила сльозу од розчулення, на по-
личці луснув бокал.

Мама, досі зворушена, тільки й прошепотіла:

— Моє обдароване сонечко, як гарно в тебе виходить! А цей бокал я вже давно збиралася викинути.

Звісно, перш за все мама розповіла новину татові. Він був у гаражі. Тато миттю полишив свої інструменти й побіг до Малятка.

— Рідненьке, ти навчилося співати? Покажи! — попрохав він.

Малятко роззирнулося, хитро блимнуло оченятами та заспівало.

Ніжно-ніжно полилася пісня. Хоча Малятко ще не вимовляло певних звуків, пісня все одно була найгарнішою з-поміж усього, що будь-коли чув тато. Батьки обнялися й уявили себе на березі моря. Велике червоне сонце сідало на воду. У місцях, де пролітали чайки, утворювався вітер. У місцях, де хвилі торкалися берега, утворювався шум. З-за обрію вплив білий, аж прозорий, вітрильник...

— ТРІСЬ! — луснула люстра над головою.

Йой!

Тато з мамою прибирали скалки, усе ще нетямлячись од щастя: у їхнього Малятка дивовижний голос! Аж бокали вибухають! Аж люстри лускають!

Люстра, між іншим, була стара й нікому не потрібна.

Батьки подзвонили бабусі.

— Малятко навчилося співати! — гордо сказали вони.

Бабуся приїхала послухати.

Цього разу пісенька була прудка та стрибуча. Під неї ноги самі йшли у танок, а руки бралися в боки. Так весело в цьому домі ще не танцювали. Мама заливалася сміхом, тато підскакував, аж підлога двигтіла. Бабуся на radoщах двічі зробила сальто.

— ЛУСЬ! — луснули татові подрані кросівки.

— ТРІСЬ! — вибухнули на килимку бабусині капці.

— От ніколи не любила цих капців, — сказала, відсапуючись, бабуся. — Такі бридкі. Як добре, що їх можна викинути.

Причиною наступного співу став сусідський дядько. Його дуже цікавило, чому пречудові звуки час від часу перериваються великим БАБАХОМ. Сусід терпів дві години, перебирав у голові різні версії, але допитливість перемогла.

— Чи не можна й мені послухати? — запитав він із порогу.

Батьки люб'язно покликали Малятко та попросили «заспівати для дяді».

«Для дяді» Малятко завело дуже довгу й покручену мелодію, із кількома приспіваними. Сусід зітхав, зойкав і тричі висякував носа.

Наприкінці луснув дядьків піджак.

Після хвилинного мовчання сусід обтрусив клапті тканини, погладив бороду та сказав:

— Мабуть, це натяк, що треба мені прикупити щось модніше. А пісня дуже, дуже гарна.

Відтепер Малятко співало щодня. Батьки ставилися до його нового вміння з радістю та панікою.

Незабаром у домі луснули: телевізор, порцеляновий зайчик, запасні плоскогубці, всохла помада.

Потім настала черга дитячого манежу, відривного календаря за минулий рік, табуретки, швабри і п'яти самотніх шкарпеток.

Відтак ще вибухнуло кілька книжок, а тоді по одному — всі тридцять три кубики з буквами.

Коли в татовому кабінеті тріснув диван, тато розсердився й заборонив Малятку співати.

Але мама обійняла тата, заспокоїла та пояснила, що від співу вибухають лише непотрібні речі. І що за час, відколи в Малятка прорізався голос, їхній дім став значно просторішим. І, можливо, знайдуться ще люди, які мріють поприбирати в себе, але не знають, що в них зайве.

Тоді тато подобрів і знову дозволив Малятку співати.

А незабаром у їхньому домі вже нічого не вибухало, не лускало й не розліталось на шматки. Прибирати стало дуже просто, і шукати ключі від машини, до речі, теж.

Про дивовижну здатність Малятка прокотилися чутки, і його разом із батьками дедалі частіше кликали в гості. Особливо наполегливі були господарі захаращених будинків.

Бо, погодьтеся: у світі дуже багато людей досі не навчилися відрізнити зайве від незайвого.

Добре, що є співоче Малятко.

Може, і собі запросити його в неділю?

ВАГІТНА ПРИВИДКА

Після весілля молода привидка вмовила чоловіка переселитися із традиційного півзруйнованого замку в сучасний торговельний центр.

— У замок, — сказала вона, — ми можемо навідуватися, як на дачу. Трошки погуркотіти, порипіти сходами — це я розумію. Але жити постійно в такому розвалищі понад мої сили. Дах дірявий, опалення нема, зручності під кущем, протяги, жодних розваг. У мене від цього всього йде обертом голова, — і вона рішуче хряснула каменюкою об підлогу, від чого коридорами прокотилася луна.

Привид, хоча й поважав традиції предків, теж був не проти змінити помешкання. Торговельний центр блимав на обрії вогнями та здавався йому дуже красивим. Окрім того, нове приміщення вигідно розташовувалося між покинутим довгобудом і нескінченними складами. Чудове місце для прогулянок!

На новій квартирі їм обом одразу сподобалося. Тут було весело! Можна хапати покупців за ногу, поки вони в роздягальні приміряють штани. Можна завивати опівночі, коли тільки охоронці та випадковий прибиральник сторожко озираються в лункому залі. Можна брязкотіти товаром, перевертати емальовані відра, шурхотіти упаковками. І, до речі, їжі просто неміряно.

Привид із привидкою почувалися, як на курорті.

*

Одного разу привидка прокинулася з чітким бажанням з'їсти фіолетовий фломастер. Відвідувачів о восьмій ранку було небагато, тож вона дрібними перебіжками, не особливо й криючись, подалася до відділу канцтоварів. Там між фарбами й ручками лежало двадцять вісім наборів фломастерів, і в усіх них привидка вийняла апетитні фіолетові палички. Потім вона сиділа у технічному приміщенні й за обидві щоки наминала здобич. Фломастери були дуже смачні. За цим заняттям її й застав чоловік.

Він дуже здивувався. Але не через харчові уподобання дружини. Розумієте, привиди взагалі їдять багато дивних із точки зору людини предметів. Перекус із фломастерів був несподіваним лише тому, що привидка зазвичай не любила смаку канцтоварів.

— Любий, — звернулася вона до чоловіка, — щось я хочу заїсти свій сніданок кавуном. Ти не міг би злітати у відділ фруктів? Або, якщо там забагато покупців, хоча б до іграшок — м'ячик теж підійде. І по дорозі захопи пляшку олії, пити дуже хочеться, — гукнула уже навздогін.

Привид летів супермаркетом і міркував про дивні забаганки дружини. Зазвичай вона снідала круасаном. Або яблуком. Ну хіба інколи одноразовими пакетиками. І тут у нього майнув здогад...

Коли привид повернувся із замовленим, то пильно подивився на дружину. Так і є! Він угадав! Од радості двічі кулею облетів приміщення, а тоді кинувся її обіймати:

— Люба, у нас будуть діти!

Річ у тім, що привиди, як ви знаєте, прозорі. Якщо привидка вагітна, це помітно відразу.

Парочка дивилася та не йняла віри своєму щастю: крізь прозорий живіт просвічувалися аж двійко ще зовсім малих привиденят. Це були хлопчик і дівчинка.

Факт вагітності все пояснив. Привидка ковтала фломастери, бо цього хотіли її діти. Людські жінки теж, коли вагітніють, починають їсти щось дивне. Наприклад, манну кашу.

Тато-привид і мама-привидка з радістю спостерігали, як підростають крихітки. А в мами з'явився просто скажений апетит. Добре, що в торговельному центрі було з чого вибирати! Бо одного дня їй хотілося тільки парасольок. Червоних, зелених, пляжних, від велосипедиків — будь-яких, аби парасольок. А от іншого — привидка вже не могла обійтися без бубликів. Чи без гречки.

Працівники центру помітили, що зникає товар, і посилили охорону. Вони розставили камери відеоспостереження скрізь, де тільки можна. Проте дарма. Бо ж на відео, як і в дзеркалі, привиди не відображаються. Тому таємничі злодії й досі брали все, що їм було до вподоби, себто до смаку.

Малючки зростали, як у прозорому акваріумі. На них було дуже цікаво дивитися! Цікавіше, ніж на мультик. Ось вони схожі на дві прозорі грушки. Ось уже на два кавунчики з лапками. Поступово сформувалися очі, вуха, носи та пальці. А потім малі почали скакати, битися й реготати всередині мами.

Варто сказати, що прозорість привидки дозволяла не лише батькам бачити дітей, а й навпаки. Привиденята охоче всміхалися батькам, а також пильно розглядали все навкруг. Звісно, сидячи в животику, вони ще не могли нічого поторкати чи облизати, світ для них був немов за екраном. Але погодьтеся, навіть просто спостерігаючи, можна досить захопливо провести час до свого народження.

Новоспечена мама тепер гуляла там, де були цікаві для малючків речі. Наприклад, вона часто зазірала у відділ іграшок. І чесно намагалася нічого звідти більше не їсти — забавки скоро знадобляться синочку з донею. Привиденята витріщалися та вказували одне одному пальчиками на особливо цікаві, з їхньої точки зору, предмети. Дівчинці подобалася маска слона, а хлопчикові — барабан.

Окрім відділу іграшок, привиденят захоплював магазин садового реманенту. Граблі, лопати, возики, лійки та шланги блищали рівними рядами, а малючки не могли відвести очей.

— Дивно, — казав тато, — у нас у роду ніколи не було садових привидів. Не так то й легко працювати, коли в тебе під рукою ні замкових руїн, ні тьмяних закутків, ні бодай іржавої автівки, обплутаної павутиною. У саду ж — самі квіти й дерева, спробуй когось налякай квіткою!

— Не турбуйся, любий, — заспокоювала мама. — Наші діти не обов'язково оберуть цю професію. А якщо й так, упевнена, вони дадуть собі раду. Поглянь, які розумненькі очка в обох.

Животик у вагітної привидки дедалі круглішав, а двійнята росли та важчали. Тепер їм було трошки тісно, і вони буцалися за територію. Мамі стало важко літати. Сором мовити — тепер вона пересувалася ледь не по землі, майже ходила, як людина. Тато чим міг допомагав: добував найсмачніші ласощі, притягнув у їхній закуток крісло-гойдалку з цінником і колихав своє сімейство. Він почувався відповідальним, адже двоє дітей — це вам не жарти.

І от однієї вітряної ночі, у найтемнішу годину, як це ведеться у привидів, привиденята народилися на світ. Мама відпочивала від пологів, поки тато замував дітей у пухнасті кольорові пледи. Дівчинку — в жовтий, а хлопчика — в ясно-зелений.

— Як лялечки, — ніжно всміхнулася мама.

Але тут лялечки у дві горлянки моторошно заверещали на весь торговельний центр.

— Голодні, бідолашки! — заметушився тато і став пропонувати дітям заготовану їжу.

На дитяче харчування в баночках вони навіть не глянули. Молоко розлили. Від яблук відвернулися. Сосиски пожбурили геть. Морозиво лизнули та скривилися. Цукерки виплюнули. Тато не знав, що й робити. І тоді мама, яка вже набралася сил після пологів (а у привидів, як бачите, це займає небагато часу), здогадалася.

— Зачекайте тут, любі. Не плачте — зараз я вас нагодую, — і мама легко злетіла майже під стелю (із великим задоволенням, вона так скучила за польотами, поки була вагітною привидкою). А вже

за кілька хвилин повернулася, тримаючи в руках... жмут фіолетових фломастерів!

Як зраділи малята! Це було саме те, що потрібно. Вони нахрумалися донесхочу, позіхнули й тихенько заснули у батьків на руках.

А незабаром у торговельному центрі стало набагато більше дивних пригод. Речі переміщалися між відділами. Постійно щось шурхотіло, брязкало, завивало та хихотіло. Садові шланги літали під стелею й розприскували дощ. І, що найзагадковіше, з усіх наборів зникли фіолетові фломастери.

СЛУЖБА ТЕРМІНОВОЇ НЕДОСТАВКИ

А у нашій країні віднедавна працює нова служба доставки — ви ж чули?

У вас, певно, вже заготовані пакунки, які варто переслати рідним, друзям і зовсім незнайомим людям?

Бо відтепер усе дуже просто! Вам навіть не доведеться їхати кудись, стояти в черзі й довго заповнювати квитанції. Служба примчить за адресою, яку ви назвете, так швидко, що й чашку чаю випити встигнете лише наполовину.

Будь-куди — вам не примарилося. Це може бути острів на Дніпрі. Чи далекий хутір. Або навіть Говерла.

Якщо ви стоїте в заторі. Якщо їдете під землею в тунелі. Якщо на Хрещатику слухаєте в натовпі концерт чи збираєте урожай на полі — скрізь нова служба прибуде вчасно.

У служби є три послуги, і кожною з них ви можете залюбки скористатися.

Перша називається ПОСЛУГА ТЕРМІНОВОЇ ДОСТАВКИ. Якщо ви її виберете, можете бути певні: уже за десять хвилин у будь-якому куточку України працівник служби вручатиме пакунок адресату. Доставка до Парижа триває годину, до Америки — півтори.

— Але як, як, — кажете ви, — пакунок ітиме до Америки всього дев'яносто хвилин? Та ж жоден літак за такий час не долетить, навіть якщо буде дуже старатися!

Не турбуйтеся. У нової служби доставки є свій секрет. Комерційна таємниця. Шалений винахід, що змінить світ. Але жодним конкурентам, безперечно, до секрету зась. А щоб конкуренти не прикинулися простими клієнтами, на жаль, деталей не розповідають нікому.

Друга — це ПОСЛУГА НЕТЕРМІНОВОЇ ДОСТАВКИ.

Це якщо вам потрібно щось переправити з пункту А до пункту Б, але страшенно не хочеться. Ваша воля — ви б узагалі викинули цю річ і не бачилися з тією людиною. Але треба. Мусите. Совість велить. Подітися нікуди. Тоді замовляєте в новій службі послугу нетермінової доставки — і можете розслабитися: ваш пакунок мандруватиме не менше місяця. Можна й рік. Навіть довше можна, але вже за окрему доплату. А якщо, наприклад, начальник обурюватиметься, де ж звіт, або батьки питатимуть про щоденник, так і кажіть: «Я його надіслав. Чекайте!»

Третя найцікавіша: ПОСЛУГА ТЕРМІНОВОЇ НЕДОСТАВКИ.

Раніше такої послуги взагалі не було, і людям доводилося обходитися як хто міг. Обманювати. Губити речі. Підкидати їх у чужі сумки. Жмакати і спалювати. Жбурляти на смітник. А тепер служба термінової доставки бере річ, пакує, охайно записує адресу отримувача — і ніколи, чуєте, ніколи в житті не привозить йому пакунка!

Деякі клієнти вже скористалися нагодою та замовили доставку старого велосипеда, мішка цементу,

вогнедишного дракона, поштової листівки і підручника з математики.

А один дідусь щотижня пише дуже сердитого листа сусідці та надсилає його через недоставку.

Послугу можна замовити й навпаки: наприклад, щоб вам, такому-то такому, що мешкає там-то й там, ніколи й ніхто не приносив, наприклад, перекип'яченого молока з пінкою. Або реклами унітазів. Або квитка на футбол.

І ще: нова служба не лише надсилає щось від вас. Вона може й привозити вам. Що завгодно. Навіть велике. Із будь-якої країни. Швидко, аж майже миттєво.

І ще: усі послуги зовсім, зовсім недорогі. Але замовляти їх може лише людина, якій уже виповнилося шість із половиною років.

О, я бачу, як загорілися ваші очі, а дехто вже й дістає з шафи чималий клунок. А інші гортають каталоги закордонних крамниць.

А тепер про головне. Бачили книжку — «Іванна і ванна» називається? Гарну таку, з картинками, Олеся Мамчич написала? То замовляйте її всім: рідним, друзям і зовсім незнайомцям. Просто з друкарні, ось зараз. Лише не поплутайте: коли приїде працівник нової служби, кажіть йому чітко:

— Мені термінову доставку, будь ласка!

І не жуйте ж у цей час цукерок, щоб працівник, бува, не почув:

— ...термінову доставку, будь ласка...

Зміст

ІВАННА І ВАННА	3
ХЛОПЧИК, ЯКИЙ ЗМЕНШУВАВ ШКОЛИ	13
ЯК НЕ НАВЧИТИСЯ ЛІТАТИ	19
ВХІДНІ ДВЕРІ	22
ЯК У ДРАКОНІВ НАРОДИЛАСЯ ПРИНЦЕСА	31
ПРОГНОЗ ДОРОГИ	38
ВИНАХІД ПАНІ N.	44
ЕСЕМЕСКА СОЛОМІЙКА	50
ПРИГОДИ НЕ КЛИМА	56
ПРО МОРДОЧКИ	63
ВІЗИТ ДО ЛІКАРЯ	67
ДУЖЕ СУМНА ІСТОРІЯ	72
СПІВОЧЕ МАЛЯТКО	76
ВАГІТНА ПРИВИДКА	83
СЛУЖБА ТЕРМІНОВОЇ НЕДОСТАВКИ	90

Літературно-художнє видання

Олеся Мамчич
ІВАННА І ВАННА

Для молодшого та середнього шкільного віку

Ілюстрації *Ані Іваненко*
Головна редакторка
видавничих проєктів «ВагаВookа» *Тетяна Стус*
Літературне редагування *Юлії Підмогильної*
Макет, верстка *Устини Лукащук*
Технічне редагування *Олени Румянцевої*
Коректура

R987003У. Підписано до друку ??.02.2019.
Формат 60х90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Open Sans. Друк офсетний.
Ум. друк. арк 6,0

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кибальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145;
e-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

ДАВАЙ КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

Ольга Голубєва.

Неймовірні пригоди Мандарини Сергіївни

Мандарина Сергіївна — найсправжнісінька супергеройка, для неї немає нічого неможливого. Полагодити мотоцикл — запросто! Змагатися у стрибках із кенгуру — чом би й ні? А ще поїхати в гості до королеви, служити генералом, подорожувати навколо світу, перевиховати грабіжника та навіть купити замість огірків крокодила. Про свої неймовірні пригоди вона розповідає онукам, а разом із ними й читачам.

Олександра Орлова.

Нечуй Невмирущий

Літування в селі в бабусі не може бути сповнене пригод? Ще й як може, якщо твоя Ба дотепна, а прибудний кіт, що вирішив у неї залишитися, має дев'ять життів і весь час потрапляє в халепи. Це історія про одне літо Остапа, про дружбу, довіру та примирення, про витівки й вигадки, про вечірні посиденьки біля вогнища та читання чарівних книжок, але найбільше — про кота, гідного стати героєм дитячого записника, а можливо, і справжньої газети.

